

Giới thiệu Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ

Truyện Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ của tác giả Lan Tím xoay quanh hai nhân vật Hoa Thần chí cao vô thượng, là hậu nhân của dòng dõi thần thiện, vì Yêu Thần xuất thế mà được hồi sinh.

Tiểu đệ tử Vô Ưu được sinh ra mang số mệnh đặc biệt, trên người mang hương vị của rượu Vong Ưu tuy nhiên nàng rất ngốc, ngốc đến nỗi không học được tí phép thuật tu tiên nào nhưng vì được uống mật của Bách Hoa tiên nên tiên thân vững chắc. Mọi việc bắt đầu khi Hoa Thần dần nhận ra tình cảm dành cho tiểu đồ đệ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hồi 1 + 2: Hoa Thần + Thiên Sát Chi Tinh

- Các người.. các người là ai?

- Nàng hỏi bọn ta sao? Ha haha bọn ta là chủ nợ của cha nàng.

- Các người đến đây làm gì?

- Bắt nàng! Vì cha nàng đã bán nàng cho bọn ta để trừ nợ! Mau đi theo bọn ta!

Tiểu cô nương sợ hãi, mặt đầm đìa nước mắt không ngừng van xin:

- Đừng bắt ta.. làm ơn.. hu hu.. cha ơi.. mẹ ơi.. hu hu

Tiếng một tên râu xồm quát:

- Bây đầu bắt nó lại cho ta!

- Dạ!

Những âm thanh la hét ngày một to hơn thấu tận Linh Lan Điện. Phía trên chiếc trường kỉ kia là bóng dáng một nam tử với vẻ ngoài thoát tục và không vương một chút bụi trần. Ngài khẽ mở mắt, thoáng chốc đã quan vi nhìn thấy bọn người xấu xa kia. Ngài lập tức cười gió xuống trần trường trị bọn chúng một bài học thích đáng.

- Hoa Thần xin tha mạng! Xin ngài tha mạng!

- Ta là thần, xưa nay không sát sinh. Các người không cần cầu xin ta.. tuy nhiên để dạy cho các người một bài học, nhân danh là một vị thần ta nguyện rửa: Tống Nhân Tài, Mạnh Đình Khôn, Lôi Bảo Thiên các người ba kiếp sống làm người nghèo khổ, luôn luôn phải cúi đầu an phận chịu sự áp chế của người khác. Qua ba kiếp lời nguyện tự nhiên phá giải!

Nói rồi ngài ôm tiểu cô nương vào lòng và cười gió bay thẳng về phía Linh Lan Điện.

Linh Lan Điện

Đề lên được điện Linh Lan họ phải bay qua một dãy thang mây uốn lượn, trên có trồng trăm loài hoa xen lẫn vào nhau đủ các thần sắc, sau đó phải đi qua một cái hồ rộng, nước hồ trong vắt và phản chiếu muôn ngàn ánh sáng tạo nên một bức tranh Lưu ly tuyệt mỹ.

Phía sau điện Linh Lan chính là vườn Bách Hoa Cung, cũng là nơi mà các tiên tử chăm sóc cho những sinh linh bé nhỏ được Hoa Thần cứu giúp.

Hoa Thần nhẹ nhàng đặt tiểu cô nương xuống rồi nói:

- Ta chính là Hoa Thần, còn nơi đây là Bách Hoa Cung, sau này Linh nhi con sẽ sống ở đây.

Linh nhi tròn mắt ngắm nhìn những bông hoa rực rỡ, đây là nhà của mình sao? Thật là đẹp! Nàng quỳ xuống dập đầu tạ ơn:

- Linh nhi đa tạ Thần tiên cứu giúp.

Ngài mỉm cười đưa tay đỡ nàng đứng dậy rồi đưa mắt nhìn khắp Bách Hoa Cung, chớp mắt đã qua chín mươi tám năm mà ngài đã cứu được chín mươi chín đứa trẻ, vậy xem ra đây là đứa trẻ cuối cùng. Ngài dặt tay nàng đến bên cạnh một chậu hoa thủy tiên. Thủy Tiên tiên tử trông thấy ngài vội hiện thân hành lễ.

- Tiểu tiên bái kiến Hoa Thần.

- Miễn lễ.

- Tạ Hoa Thần.

- Trong một trăm vị tiên tử ở đây chỉ còn mình ngươi là chưa có đồ đệ, nay ta giao Linh nhi cho ngươi mong rằng ngươi hãy chăm sóc con bé thật tốt.

Thủy tiên tiên tử liền vui vẻ cúi đầu nhận lệnh.

Ngài cảm tay nàng đặt vào tay Thủy Tiên tiên tử và phán:

- Linh nhi từ nay tên của con sẽ là Hoa Thủy Tiên. Nhân danh là một vị thần ta ban cho con lời nguyện: càng lớn càng xinh, khuynh nước khuynh thành, năm hai mươi tuổi hạ phàm làm thê tử của đại vương gia Điện Nhất Thảm sung túc ba đời.

- Thủy Tiên đa tạ Hoa Thần.

- Thủy Tiên chúng ta đi thôi! Tiểu tiên xin phép cáo lui!

Nói rồi cả hai cùng biến mất.

Hoa Thần lại đưa mắt ngắm nhìn lại các chậu hoa tiên, cả một trăm chậu, mỗi chậu đều nở thêm một bông hoa, điều đó chứng tỏ rằng nhiệm vụ trong một trăm năm của ngài đã hoàn thành suông sẻ. Tuy nhiên.. phải đến một trăm năm sau ngài mới có thể tiếp tục cứu người.. như vậy không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh phải tiếp tục chịu khổ nữa đây?

Ngài thở dài sau đó cũng quay về Điện Linh Lan.

Một tia chớp bỗng loé lên từ phía hừng đông, mang theo đó là một hương vị say nồng của bình rượu vong ưu. Ánh chớp nhẹ lướt ngang trên dải ngân hà trùng điệp những vì sao vô tình lại tạo ra một trận mưa rượu như trút đổ ập xuống nhân gian.

Cảm nhận được dị tượng, Hoa Thần chợt tỉnh giấc, trước sau Điện Linh Lan đều thoang thoảng một mùi rượu vong ưu khiến cho chúng Hoa Tiên cũng như đi vào giấc say nồng không muốn tỉnh.

Mây hơi nhú lại, Hoa Thần đưa tay bấm độn biết được rằng Thiên Sát Chi Tinh mang theo mùi của rượu vong ưu mà chuyển thể. Ngài liền phát tay áo của mình đánh tan hơi rượu ra khỏi Linh Lan Điện rồi nhanh chóng theo hương vị còn phảng phất xuống nhân gian một chuyến.

"Oa oa oa"

Một người phụ nữ trung niên bước chân khập khiễng trên tay bế theo một đứa trẻ sơ sinh còn đỏ hỏn bọc trong một chiếc khăn cũ ngâm ngùi đi về phía bờ sông. Đứa trẻ trong chãn không ngừng khóc nức nở, chân tay múa may lộn cuộn dường như nó muốn nói một điều gì đó.

- Tiểu thư.. thật xin lỗi! Ai bảo cô vừa chào đời đã hại chết phu nhân, lão gia vừa bế cô thì lập tức cũng té ngã mà chết, ngay cả tôi cũng bị cô hại cho chân thấp chân cao. Thiếu gia bảo cô là sao chổi sai tôi mang cô vào rừng cho thú dữ nhưng tôi không làm được. Thôi thì thả cô theo dòng nước biết đâu cô có thể sống sót. Xin lỗi xin lỗi!

Nói rồi đại nương đặt đứa bé vào trong một chiếc thùng nhỏ thả trôi theo dòng nước.

Nước cuốn xoáy thật mạnh rồi nhanh chóng nhấn chìm chiếc thùng, tiếng khóc của tiểu oa nhi cũng không còn nghe thấy nữa thay vào đó là hương vị thơm nồng của rượu vong ưu tỏa ra ngào ngạt xộc thẳng vào trong mũi vị đại nương kia làm bà say quá mà ngất đi bên cạnh dòng nước.

Hoa Thần trên cao nhìn thấy vội vàng dùng phép vớt được tiểu oa nhi lên, hương rượu nồng nàn hòa quyện vào hơi thở khiến cho Hoa Thần cũng cảm thấy như lạc vào cõi mộng vô ưu vô lo, mọi phiền não đều tan biến.

- Thiên Sát Chi Tinh lại là một tiểu nha đầu chuyển thể từ bình rượu vong ưu hay sao?

Ngốc rồi! Ngay cả ngày cũng say quá thành ngốc luôn rồi! Chẳng qua là kiếp trước nàng ta đã say ngã vào hồ rượu!?

Hoa Thần nhìn tiểu oa nhi trong tay, không hiểu sao ngài lại có một cảm giác thân thiết đến lạ kì. Rõ ràng là hai người vừa mới lần đầu gặp nhau! Thôi đi chắc ầu cũng là do số phận!

Đứa bé nhìn ngài nở một nụ cười thân thiết, chân tay vẫn múa may quay cuồng rồi lại chọc vào trong miệng mà mút.

Hoa Thần thấy thế liền bật cười. Cũng đã hai trăm năm rồi ngài chưa từng thấy một đứa trẻ nào đáng yêu đến vậy.. tiếc rằng nó lại là một mối họa cho nhân gian.

- Đói rồi phải không? Ta không có sữa.. chỉ có một ít mật của bách hoa.. - nói rồi ngài hóa ra một chiếc bình lưu ly màu tía, nhỏ một giọt mật vào miệng nó - Sao hả.. ngọt không? Một giọt mật bách hoa là đủ cho ngươi no căng được một năm đấy!

Tiểu oa nhi khẽ chếp miệng, hai mắt nó lúc này chỉ ánh lên duy nhất hình ảnh của một người, thực không lẫn "tạp chất" dường như nó muốn cố ghi nhớ hình dáng của người đã cứu nó và cho nó uống mật hoa. Có lẽ nó sợ.. sợ người sẽ vứt nó đi như ca ca của nó.

"U..ư"

- Đáng yêu quá! Ưm.. hương rượu trên người người giảm bớt đáng kể rồi!

Hoa Thần lại dùng mật hoa của mình xua tan đi rượu vong ưu trong nước và những nơi khác rồi bế theo tiểu oa nhi bay về Linh Lan Điện.

Linh Lan Điện

Chưa bao giờ chúng tiên nhìn thấy điện Linh Lan đông vui và náo nhiệt như hôm nay. Nhiều tiếng xì xầm, bàn tán, đánh giá về đứa trẻ mang mùi rượu vong ưu mà sáng sớm Hoa Thần đã mang về và "đặt" ngay chính điện.

- Hoa Thần thật không hiểu sao lại..

- Haiz.. ta nghe nói đó chính là Thiên Sát Chi Tinh, chạm vào sẽ xui xẻo không dứt!

- Không phải Hoa Thần đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao? Ngài ấy định phá luật?

- Ai mà biết!

- Tất cả yên lặng!

- Đến rồi, đến rồi!

Dáng bạch y ung dung đi vào chính điện, làn tóc mây khẽ tung bay trước gió. Ngài bước đến bế tiểu oa nhi lên tay rồi tuyên bố:

- Chúng tiên không cần hoảng sợ, mặc dù đứa trẻ này mang mệnh thiên sát nhưng tuổi nó còn nhỏ có thể uốn nắn được, và lại.. nó mãi mãi chỉ có tâm trí của một đứa trẻ lên năm. Mà một đứa trẻ lên năm thì sao có thể hại người được chứ? Và lại nếu nó đã là tai họa thì để lại nhân gian càng không nên..

Một vị tiên nhân xen vào:

- Không lẽ ngài định trái luật ban lời nguyện cho đứa trẻ thứ một trăm lẻ một?

Hoa Thần mỉm cười đáp:

- Ta không định làm trái luật nhưng ta sẽ giữ nó lại đây làm môn hạ dưới trướng, ngày ngày trồng hoa trồng cỏ dạy nó tu dưỡng tâm tính. Về sau nếu có xảy ra chuyện gì..thì bản thân ta sẽ tự chịu trách nhiệm.

- Nếu Ngài đã chắc chắn như vậy.. bọn ta cũng không còn ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hồi 3. Vô Ưu Là Vong Ưu

Hoa Thần bế đứa bé đứng trước cửa Linh Lan Điện, ánh mắt không ngừng say mê và thích thú. Ngài thích nhất chính là néo nhẹ hai cái má phúng phính của nàng để rồi khi nàng nhăn mặt sắp khóc thì ngài liền phun ra những tiếng cười sắc súa và không ngừng buộc miệng dỗ dành.

Kể từ khi nàng đến, Điện Linh Lan lúc nào cũng quá ư là náo nhiệt! Nếu không nghe tiếng cười của nàng hoặc của Hoa Thần thì cũng nghe nàng khóc lóc òi và tiếng Hoa Thần xuống nước nhỏ, dùng những chiêu thức đặc biệt khiến cho nàng ngừng khóc chứ nếu không khắp một vùng trăm dặm đều phải trời nghiêng đất lở!

- Ngài không định đặt tên cho nó sao? - bỗng một tiếng người vang lên từ phía đằng xa.

Hoa Thần vẫn giữ nguyên bộ mặt đùa giỡn với tiểu đệ tử và ung dung trả lời:

- Chuyện này ta cũng có nghĩ tới nhưng đã có một trăm đứa trẻ mang tên một trăm loài hoa.. đứa nhỏ này.. lại không thích hợp..

Dáng người áo trắng với vạt áo tung bay tiến dần thêm một bước nhưng hình như bước đi khá siêu vẹo vì cạnh bên còn có một người bám dính không chịu buông.

- Tiểu Cốt! Đừng lộn xộn!

Hoa Thần tạm rời mắt khỏi tiểu đệ tử của mình ngược lên nhìn người đối diện:

- Thì ra là Trường Lưu thượng tiên và Trường Lưu phu nhân! Thật hiếm khi hai người đến thăm Linh Lan Điện của ta.

Bạch Tử Họa khẽ nghiêng đầu môi nhếch lên một nụ cười ngọt:

- Tiểu Cốt nghe U Nhược nói Hoa Thần vừa mới nhận một đồ đệ nên muốn ta đưa đến xem sao.

Hoa Thiên Cốt vẻ hiếu kì tạm rời khỏi cánh tay cứng nhắc của Bạch Tử Họa cất giọng hỏi:

- Hoa Thần ngài có thể cho ta bế tiểu oa nhi được không? Ta hứa sẽ không làm nó bị thương đâu!

Hoa Thần lúc đầu lặng im không đáp nhưng ngài thật nhẹ nhàng trao quả thịt bé của mình cho Hoa Thiên Cốt rồi bảo:

- Ngươi hãy đưa nó đi một vòng quanh đây, ta và Tử Họa có chuyện cần nói.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ bế tiểu oa nhi, nàng không ngần ngại rút Hoàn Suồng kiếm của Bạch Tử Họa ra cười bay đi mất hút.

Ngài trông đáng vẻ nhỏ nhắn của nàng dần khuất rồi lại khi cười nhìn Bạch Tử Họa:

- Thế tử này của ngươi vẫn không chịu lớn!

Bạch Tử Họa cười khỏ, mắt vẫn chăm chăm nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của một đứa trẻ mười lăm mười sáu tuổi vừa ngự kiếm vừa chọc chọc hai má của tiểu oa nhi đến khi khuất hẳn:

- Nàng đã không muốn thì ta cũng không ép! Mọi chuyện đều theo ý nàng. Như thế này không phải rất tốt sao?

- Vào trong rồi nói.

***

Trong một gian phòng rộng lớn và tràn ngập mùi hương của Bách hoa nhưng đâu đó vẫn còn vương vấn vài sợi tơ hương của rượu vong ưu, hẳn đây là dĩ hương trên người của đứa bé.

Hoa Thần nghiêng chiếc bình sứ - một bảo vật của nhân gian - rót ra một tách trà không màu cũng không có mùi vị và khói vẫn còn bốc lên nghi ngút đặt về phía Bạch Tử Họa. Cả hai người đều không vội uống.

- Ta định đặt tên cho nó là Vô Ưu ngươi thấy thế nào?

- Nó là đồ đệ của ngài ta không có ý kiến.

Hoa Thần gật gù rồi lại lấy từ tay áo ra một chiếc bình lưu ly màu tía nhỏ một giọt mật bách hoa vào chung trà của hắn, một hương thơm nhẹ nhàng bốc lên.

- Đây là loại trà ta vừa sáng chế ra, ngươi uống thử xem!

Bạch Tử Họa đưa tay nhắc tách trà uống xong một ngụm:

- Trà ngon. Ngài thừa biết Vô Ưu nó là người của Ma giới chuyển thế đúng không?

Hoa Thần mỉm cười, nụ cười đẹp tựa gió mùa xuân:

- Ta biết! Ta là thần, không gì ta không biết!

Bạch Tử Họa tiếp lời:

- Vì thế mà ngài nhân lúc ma tính nó còn chưa thức tỉnh, nhận nó làm đệ tử để hướng nó trở thành một người nhân hậu, không làm hại nhân gian?

Hoa Thần gật đầu, mi tâm khẽ chau lại:

- Cũng giống như ngươi một lòng muốn cảm hoá Hoa Thiên Cốt trước kia. Thật ra ta cũng rất cảm tạ cô ấy đã giúp cho thần giới có một cơ hội tái sinh nhưng với nhiệm vụ là bảo vệ cả thiên hạ chứ không phải là hủy diệt thiên hạ như chuyện Yêu Thần xuất thế. Cô ấy là thần, ta cũng là thần, trên người bọn ta đều mang theo thiên mệnh và bọn ta không có khả năng đi ngược lại ý trời. Ta và Vô Ưu xem ra cũng là số trời định sẵn. Vô Ưu không phải thần cũng không phải người bình thường mà là một đại ma đầu của giới tà ám và ta có nhiệm vụ phải hướng nó về chính đạo như điều ngươi đã từng làm với Hoa Thiên Cốt tuy nhiên.. ta không thể tàn nhẫn như ngươi..

Như đã động đến vết thương lòng, mặt Bạch Tử Họa lại tái đi ba phần tuy nhiên vẫn giữ được phong thái nghiêm nghị thường niên.

Hoa Thần đột nhiên thấy có lỗi nên cũng thôi không nói nữa, ngài vội lảng sang chuyện khác:

- Phải rồi nếu ngươi không bận việc gì khác có thể cùng Hoa Thiên Cốt ở lại Linh Lan Điện nghỉ ngơi, nhân tiện tham quan một chút. Chỗ ta tuy không được rộng rãi như Tuyệt Tình điện của ngươi nhưng nếu xét về danh lam thắng cảnh nói không chừng Tuyệt Tình điện của ngươi còn kém xa ta lắm!

- Trường Lưu đã có Ma Nghiêm sư huynh và Tiêu Mặc sư đệ coi sóc.. tính ra bây giờ ta lại là người rảnh rỗi nhất!

Hoa Thần khoái chí bật cười:

- Phải! Phải! Vậy ngươi không từ chối?

Bạch Tử Họa khẽ lắc đầu, bên vành tai thoáng nghe tiếng cung linh quen thuộc cùng tiếng gọi inh ỏi:

- Sư phụ....! Thiếp về rồi!

Hoa Thiên Cốt chạy đến chỗ hai người trả lại tiểu oa nhi cho Hoa Thần còn mình thì quán lấy Bạch Tử Họa. Hoa Thần nhìn bộ dáng hai người họ thực dở khóc dở cười, không nói đến Tử Họa, chỉ cần Thiên Cốt còn ở đây xem ra.. Linh Lan Điện sẽ không ngày nào yên ổn!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hồi 4. Tiểu Đồ Nhi (1)

Mùa đông đã qua và mùa xuân lại đến, đóa Tử Mộng Tuyết Liên trước Linh Lan điện không tàn đi mà lại mang một màu sắc mới. Khắp cả một vùng đất quanh nó cũng sinh sôi nảy nở theo sức sống mãnh liệt của mùa xuân.

Nhưng điều khiến Hoa Thần rất mực yêu thích không phải vì Tử Mộng Tuyết Liên có thể thay đổi màu sắc theo bốn mùa hay đó là một loài hoa quý hiếm có thể chữa được bách bệnh mà nguyên nhân lớn nhất chính là nó được trồng dưới tay tiểu đồ nhi của ngài. Đó cũng là loài hoa có sức sống yếu nhất trong số một trăm loài trong vườn Bách Hoa Cung. Thật không ngờ Vô Ưu chỉ trồng một lần mà nó lại có thể sinh sôi rất tốt. Thật là một điều kì tích.

- Ngài cũng bắt đầu giống ta.. thích cỏ Đoạn Trường.

- Ta không giống ngươi, cỏ Đoạn Trường của ngươi.. đã chết, còn Tử Mộng Tuyết Liên của ta thì vừa mới bắt đầu sự sống.

Bạch Tử Họa đứng lặng nhìn từng động tác chăm chút của Hoa Thần hết như mình khi xưa, bất giác lại mỉm cười.

- Thực chất cũng đều giống nhau cả thôi, ta và ngài đều mong muốn cho đệ tử của mình đi vào đường chính đạo.

Hoa Thần thôi nhặt lá, ngài đứng thẳng người lên, đầu khẽ gật:

- Ta và ngươi đều muốn.. nhưng kết quả.. - chỉ tay lên trời - lão thiên gia đã sớm có định đoạt!

Bạch Tử Họa cũng thôi không nhắc nữa, hần lại đưa mắt nhìn quanh rồi nói:

- Linh Lan điện hôm nay yên ắng quá.

Hoa Thần đang ủ rũ bỗng phá lên cười:

- Hôm nay Hoa Thiên Cốt lại đưa Vong Ưu ra ngoài dạo chơi nên ngươi thấy yên là phải! Sao hả? Cảm thấy không quen với cảm giác ở một mình? Hay là lại nhớ tiểu thê tử của ngươi rồi?

Bạch Tử Họa hai đồng tử hơi đảo, khoé miệng nhếch lên một nụ cười thoáng chốc:

- Hoa Thần.. lại để ngài cười rồi! Nhưng mà.. sau này.. e rằng.. ngài còn thâm hại hơn ta!- Bạch Tử Họa vừa nói vừa gằn giọng.

Mặt Hoa Thần bỗng chốc tái đi, bên tai lại văng vẳng một tiếng gọi kêu cứu:

"Sư phụ.. cứu con"

- Không ổn.. Vô Ưu gặp nạn! Ta phải đi tìm nó! - Nói rồi cười gió bay mất.

Bạch Tử Họa đứng lặng hồi lâu, đột nhiên hắt ngửi: "Tiểu Cốt đi cùng Vong Ưu sao Vong Ưu lại kêu cứu? Chẳng lẽ họ gặp phải yêu ma quỷ quái gì không thể đối phó? Không được.. ta cũng đi xem sao" - Rồi hắt cũng ngự Hoàn Hư kiếm bay theo phía sau Hoa Thần.

- Vong Ưu.. muội mau xuống đây đi, trên đó nguy hiểm lắm!
- Không chịu! Ưu nhi muốn sư phụ, sư phụ cứu con..!
- Hoa Thần không ở đây hay để tỷ lên đó đưa muội xuống?
- Ưu nhi không chịu.. Ưu nhi muốn sư phụ, tỷ lên là muội không chơi với tỷ nữa!
- Được.. được.. muội đứng yên đó.

Trên ngọn cây Tùng Trúc cao chót vót, chốc thủng một tầng mây là một tiểu cô nương độ chừng tám chín tuổi, mái tóc mềm xoã ra trôi bồng bềnh trong làn gió mát rượi, vạt áo hồng tung bay thi thoảng lại vương nhẹ vào cành cây phía dưới. Vô Ưu với vẻ mặt ngây thơ nhưng không kém phần ranh mãnh đang cuộn tròn trên ngọn cây, trong lòng đang ủ một túi mật ong còn thơm và nóng một mực không chịu xuống lại luôn miệng gào khóc đòi sư phụ, thật làm cho Hoa Thiên Cốt nhức hết cả đầu, và lại nàng còn phải dùng thuật định thân để tránh bị tiếng khóc long trời lở đất kia hất văng xuống núi!

Một mùi hương bách hoa nhẹ nhàng theo gió phả vào mũi Vô Ưu, lập tức nàng không khóc nữa. Nét mặt vui vẻ mọi ngày bỗng hiện ra

- Sư phụ.. sư phụ.. Ưu nhi ở đây!

Hoa Thần dờ khóc dờ cười nhìn đáng vẻ nhỏ nhắn của nàng nhảy nhót trên ngọn cây Tùng Trúc.

- Ưu nhi con lại không nghe lời?

Vô Ưu cuối gằm mặt xuống, hai bàn tay bé nhỏ nhẹ nhàng nâng chiếc túi mật được mình ủ ấm đến trước tầm mắt và nói:

- Con.. con chỉ muốn lấy cái này tặng sư phụ!

Bởi vì chiều cao nàng hạn chế nên dù có đưa cao cỡ nào cũng chỉ tới thắt lưng của ngài, thật không biết sư phụ này của nàng đã ăn phải linh đan diệu dược hay luyện được tâm pháp siêu năng gì mà vừa tuần lảng lại vừa.. cao.., ngài lại không nhận vội khó tránh nàng không giữ nổi nữa.

- Sư phụ.. mãi..

Hoa Thần bật cười lớn rồi cầm lấy chiếc túi cho vào ống tay áo.

Biết nổi khổ của người thấp hơn mình vì thế ngài bèn ngồi xổm xuống cho bằng nàng và nói:

- Đa tạ. Nhưng Ưu nhi không nghe lời Hoa tỷ tỷ! Ưu nhi không thích khóc nhè.. sư phụ không thương Ưu nhi nữa!

Nghe đến hai từ "không thương" nước mắt Vô Ưu lại tuôn ra ào ào.. đã thế lại còn là rượu Vong Ưu. Hoa Thần hết cách bèn dỗ dành nàng, cả hai ở trên ngọn cây Tùng Trúc mất hơn nửa ngày trời trong khi đó ở dưới này...

- Tiểu Cốt.. không sao chứ? - Bạch Tử Họa vừa đến thấy Hoa Thiên Cốt cực khổ định thân, hắt liền tạo ra một kết giới xung quanh rồi lại ôm chặt lấy nàng.

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi thở hổn hển:

- Sư phụ chàng tới rồi! Hic.. thiếp không ngờ khi mà Vô Ưu khóc.. lại khiến đất trời rung chuyển mạnh thế này..
- Không sao giờ ta tới rồi, ta sẽ không để nàng bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tiểu Đồ Nhi (2)

Sư phụ vậy giờ làm sao? - Hoa Thiên Cốt đưa cặp mắt kiêu mị nhìn hắt.

Lần này hắt không lảng tránh nữa, đáy mắt hiện lên ý cười, bảo:

- Chúng ta cứ ở yên trong kết giới này đợi khi Hoa Thần đổ cho Vô Ưu nín thì có thể ra ngoài.

"Ở yên trong kết giới"! Có nghĩa là Hoa Thiên Cốt phải ngồi trong lòng hấn, để hấn ôm, oa.. hấn có lời quá không?

Mặt Hoa Thiên Cốt hơi ửng lên rồi nhanh chóng giấu đi bằng cách vùi đầu vào lòng hấn, hai bờ vai mỏng khẽ rung lên, trên môi lại nở một nụ cười tươi tắn.. tiếc là hấn không thấy được!

- Thôi nào Ưu nhi ngoan, sư phụ chỉ đùa với con thôi, ta là thương Ưu nhi nhất, ha, nín ha! - Hoa Thần xuống giọng, thanh âm trong trẻo mà ấm áp, lại còn như đường như mật.

Vô Ưu vốn là kẻ ngốc, nàng chỉ nhìn thấy sự việc trước mắt chứ không hề nhớ những gì đã qua, vì thế mà khi nghe Hoa Thần nói vài câu ngon ngọt thì nàng cũng quên bống đi mất tại sao mình lại khóc, thậm chí là tại sao hai người bọn họ lại ở trên cây Tùng Trúc. Tuy nhiên những chuyện về Sư phụ nàng đều nhớ rất rõ nha, điển hình là: sư phụ thích uống mật hoa nhất, sư phụ rất thích chơi cờ phá thế, sư phụ không cần... tắm trong một năm...v.v!

Hoa Thần dịu dàng dùng tay áo của mình lau đi hai hàng nước mắt của Vô Ưu, không cần nói cũng biết.. cả người dính toàn là rượu Vong Ưu thượng hạng! Hic!

- Ưu nhi ngoan, sau này nếu như không phải là chuyện quá đổi khó khăn không thể chấp nhận, cả lòng tan nát thì tuyệt đối không được khóc, biết chưa?

Vô Ưu nhón miệng, vạch ra một nụ cười đỏ núng, hai mắt nàng long lanh mà sâu thẳm chăm chú nhìn vào một tiêu điểm - Hoa Thần - vừa nhìn vừa ngo ngắc gât đầu. Có lẽ nàng không hiểu ngài đã nói gì đâu, chẳng qua nàng là chỉ biết: lời sư phụ nói thì phải nghe theo! Thật sự mà nói nàng không hề biết cái gì là đau khổ cùng cực, cái gì là tan nát cõi lòng, nhưng nàng chỉ biết có một điều: rời xa sư phụ chắc chắn nàng là không sống được.

Hoa Thần vuốt nhẹ mái tóc tơ óng ánh của nàng rồi bảo:

- Vậy giờ ta đưa con xuống dưới gặp Hoa tỷ tỷ. - nói rồi ngài nhấc bổng nàng lên, áp chặt vào lòng mình từ từ hạ xuống.

Đôi hài trắng nhẹ nhàng chạm đất mang theo một hương được có một không hai. Đấy mắt lộ ra ý cười, lời nói có vài phần châm chọc:

- Phu thê hai người sao còn chưa chịu rời khỏi kết giới? Muốn ân ái tới bao giờ đây?

Mặt Bạch Tử Họa sượng ngắt, mi tâm chau lại thật khó coi nhưng vẫn ôm Tiểu Cốt trong lòng không muốn buông. Một ngón tay nâng lên phất chốc màn sáng bao bọc dần tan biến.

- Ngài cũng rất biết "lợi dụng thời cơ" - Bạch Tử Họa nói mang theo vài phần chế giễu.

Hoa Thần lại phá lên cười:

- Thôi ta không đấu khẩu với người nữa, Ưu nhi nó mệt rồi ta phải đưa nó về Linh Lan điện. Ta.. không làm phiền hai người nữa! - Nói rồi lại cười gió bay đi.

Bạch Tử Họa nhếch môi nhưng cũng không buồn nhìn theo mà lại chăm chú nhìn quả thịt bé đang say ngủ trong lòng, nước dãi rò ra ướt cả áo.

- Nàng và Vô Ưu giống nhau, đều là những đứa trẻ. Nhưng không sao.. ta thích, ta thích nhìn nàng lúc nàng đang ngủ say, thích ngắm nụ cười hồn nhiên của nàng, thích vóc dáng trẻ con mãi không chịu lớn của nàng, dù cho Tuyết Tinh Thủy có làm nàng tổn thương nặng hơn thì ta vẫn thích nàng. Chấp nhận tất cả của nàng đó là trách nhiệm của ta, Tiểu Cốt.

Hoa Thiên Cốt say ngủ nhưng cũng loáng thoáng nghe được những gì hấn nói, khoé miệng bắt giác mỉm cười, đáp:

- Sư phụ, thiếp cũng thích chàng, đặc biệt là đêm hôm đó...

Bạch Tử Họa giật mình, thật không biết "đêm đó" mà nàng nói là đêm nào nữa đây. Hấn cũng rất muốn làm cho rõ nhưng vừa định hỏi thì một thanh âm truyền đến kèm theo một lá thiệp:

- Tôn Thượng, mẹ Cốt Đầu, còn hai ngày nữa là ngày đại hôn của con với Thập Nhất sư huynh, hai người tuyệt đối phải có mặt đó. À phải rồi, đã lâu con không được gặp Vô Ưu, hai người đưa muội ấy tới luôn nhé. Thiệp này người giao cho Hoa Thần giúp con. Đường Bảo.

Bạch Tử Họa cất vội lá thiệp, trong lòng hấn không khỏi vui mừng bởi vì Ma Nghiêm ông ta cũng bớt được cái tính cao ngạo chọc trời đi rồi. Vì thế mà Thập Nhất và Đường Bảo mới có thể thành đôi. Hấn cũng chỉ tội cho Trúc Nhiễm phải hy sinh.

Hấn lại một lần nữa ăm ngàng nàng lên rồi cũng bay về hướng Linh Lan điện, hấn còn phải giao thiệp nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vượt Quá Giới Hạn (1)

Hôm nay là ngày đại hôn của Đường Bảo, khỏi phải nói cũng biết trong lòng Hoa Thiên Cốt vui mừng đến mức nào. Từ trước tới nay Đường Bảo luôn là nỗi lo lớn nhất của nàng, giờ thì nàng cũng không cần phải lo nữa vì đã có Lạc Thập Nhất cận kề bên nó, hơn nữa nàng có muốn lo thì chưa chắc phụ quân người ta chịu chia cho nàng một phần đâu!

Sau một hồi nổi loạn, Hoa Thiên Cốt cũng tìm cho mình được một bộ y phục ưng ý, mặc xong xuôi lại chạy ngay đến phòng Bạch Từ Họa chỉ để hỏi: "chàng thấy thế nào?", "có đẹp không?", "Sắc mặt đã ổn chưa?" Vì đây là hỷ sự của cả phái Trường Lưu Sơn và Dị Hủ Các nên lại khiến cho nàng càng thêm hồi hộp, nàng lại là chủ hôn, vậy nên nàng lại hỏi: "Thiếp như vậy có mắt mặt Trường Lưu không? Có mắt mặt Đường Bảo không?" Đáp lại tất cả thắc mắc của nàng, Bạch Từ Họa chỉ cười mà không nói khiến nàng cảm thấy có một chút hụt hẫng. Chẳng lẽ.. ngay cả một câu "nàng đẹp lắm" hay "nàng xấu lắm" hoặc là gì gì đó hẳn cũng không thể nói? Hừm đúng là một tảng băng!

Mặt Hoa Thiên Cốt hiện lên hai chữ "thất vọng" to như hai miếng bánh. Bạch Từ Họa bất đắc dĩ lắc đầu. Chẳng lẽ nàng không biết hẳn là người ít nói lại không có khiếu khen thưởng người khác, hẳn là loại người thích thể hiện bằng hành động quan tâm hơn là những lời đầu môi chót lưỡi.

Đồ ngốc, trong mắt ta cái gì cũng không thể bằng nàng, kể cả bản thân ta.

Lòng nghĩ thế nhưng lời thốt ra thì lại khác:

- Trễ rồi chúng ta đi thôi.

Hoa Thần vẫn còn trong Linh Lan điện. Ngai không những không gấp mà còn rất đỗi ung dung, ngồi chải tóc cho Vô Ưu giống như một người cha đích thực.

- Sư phụ hôm nay chúng ta không đi cùng Hoa tỷ?

- Hoa tỷ con phải đi cùng phụ quân, chúng ta theo không tiện, một lát sau khi chải tóc xong chúng ta sẽ theo sau.

Vô Ưu vẫn ngồi yên lặng nhìn chăm chăm vào chiếc gương in bóng hai người, một lớn và một bé. Khuôn mặt tròn của sư phụ hiện lên đẹp tựa hai vầng nhật nguyệt, đôi mày cong cùng ánh mắt nhu huyền và ấm áp khác hẳn ánh mắt lạnh lùng như băng của Bạch Từ Họa.

Vô Ưu bất giác ngáy người, miệng thốt lên một câu mà có lẽ ngay cả nàng cũng không hề hay biết:

- Sư phụ.. người đẹp quá!

Hoa Thần nhìn tiểu đồ nhi đang cười tít cả mắt, vẻ mặt này sao mà đáng yêu đến thế, thật tình khiến cho người ta cảm lòng không đành, không cung không được!

Ngài nhéo nhẹ hai cái má phúng phính của nàng và nói:

- Ưu nhi cũng biết nịnh ta rồi đó! Thôi ta đi thôi, Đường Bảo tỷ tỷ đang chờ chúng ta.

***

Chỉ một buổi hôn lễ thôi mà cũng gây ra rất nhiều phản tranh cãi, chủ trọng là phải tổ chức ở đâu. Ban đầu vốn định địa điểm là Dị Hủ Các song phía Sênh Tiêu Mặc lại nhất quyết phản đối cho rằng Dị Hủ Các quá nhỏ so với lượng người tham dự, vì thế sau một tháng bàn bạc, Đông Phương Úc Khanh cũng phải gật đầu đồng ý mặc dù có một chút không vui. Từ đầu chí cuối Ma Nghiêm cũng không hề răng một chữ, Bạch Từ Họa lại cùng Tiêu Cốt chu du thiên hạ mà cụ thể là trú trên Linh Lan điện, bọn họ không tiện quấy rầy nên đa phần đều là do Sênh Tiêu Mặc cùng vợ chồng U Nhược - Tiêu Nguyệt giải quyết.

Lạc Thập Nhất phải cất công nài nỉ cả tháng trời cuối cùng lão Ma Nghiêm cũng chịu vứt xuống cái bộ mặt đưa đám mà đứng ra làm chủ hôn.

Do tính chất đặc biệt của sự việc mà về phần chủ hôn có nhiều sự khác biệt. Chủ hôn nhà gái gồm: Hoa Thiên Cốt và Đông Phương Úc Khanh, chủ hôn nhà trai thì chỉ có một mình Ma Nghiêm. Điều này ít nhiều cũng khiến cho Bạch Từ Họa có vài phần không vui. Người ngồi trên ghế chủ hôn cạnh Hoa Thiên Cốt lại không phải là hẳn.

Từ phía xa đã nghe thấy tiếng gầm của Phượng hoàng lửa, biết ngay là Sát Thiên Mạch, Hoa Thiên Cốt chạy vội ra cửa đón. Kể từ khi buổi cá cược kết thúc hai người vẫn chưa gặp lại nhau lần nào.

Sát Thiên Mạch tới không bao lâu thì từ phía chân trời kia bỗng ửng lên một ánh sáng ngũ sắc, đó chính là ánh sáng của Liên Hoa Thủy Tích, Hoa Thần cùng Vô Ưu đứng trên đó vẫy tay chào rồi dần hạ xuống.

Tất cả các khách mời cũng dần đến đông đủ cả, mọi người đều an tọa trên ghế của mình. Mặc dù không phải là hôn lễ của chương môn hay nho tôn gì đó nhưng dù sao Thập Nhất cũng là đệ tử lớn nhất nên càng không thể qua loa.

U Nhược nở nụ cười toe toét đứng ra giữa hô to:

- Giờ lành đã đến xin mời các vị chủ hôn ngồi vào ghế.

Đông Phương Úc Khanh thả tay Lục Sao ra tiến gần về phía Hoa Thiên Cốt, nhoen miệng cười, nụ cười vẫn thanh tú, vẫn nho nhã như xưa:

- Cốt Đầu đưa tay cho ta, chúng ta đi thôi.

Hoa Thiên Cốt e ngại nhìn Bạch Tử Họa sát khí đằng đằng. Không biết từ khi nào hấn lại trở nên mất bình tĩnh như vậy! Cố gắng kìm lại, hấn khó khăn nhả ra một câu chưa hoàn chỉnh:

- Đi đi..

- Hôm nay là đại hôn của Thập Nhất ta hy vọng Tôn Thượng đừng chấp nhất - Đông Phương Úc Khanh nghiêng đầu nhìn hấn, mắt lộ ra ý cười, rồi lại nhìn về phía Lục Sao - ngay cả thê tử của ta cũng không nói gì chẳng lẽ Tôn Thượng lại chấp nhất?

Biết ngay mình bị gài nhưng Bạch Tử Họa dù giận nhưng cũng không mấy biểu lộ nữa, ánh mắt vẫn lạnh lùng băng giá, phai rồi ngoại trừ Tiểu Cốt.. với bất cứ ai hấn cũng không thể dịu dàng cho được.

- Ta không sao, Tiểu Cốt đi đi.

Hoa Thiên Cốt nghi hoặc nhìn hấn:

- Chàng thực sự không sao chứ?

Bạch Tử Họa lắc đầu, cố gắng ép bản thân phải cười thật tươi.

Hoa Thiên Cốt thấy thế cũng an tâm đặt tay mình vào tay Đông Phương mà bước.

Hoa Thần ngồi cạnh bên hấn, khoảng cách gần như vậy lý nào ngài lại không cảm nhận được luồng sát khí mạnh mẽ trong hấn dù hấn đã cố nén, dù không một ai phát hiện. Ngài vội vàng mở nắp lọ hương bách hoa cho hấn ngửi. Hương thơm ngào ngạt làm xoa dịu cơn bức tức trong hấn, cơ mặt cũng dần dần ra theo đúng lẽ.

- Đa tạ.

- Người cứ bình tĩnh đã, nàng là của người thì không ai cướp được.

Vô Ưu nghe vậy xen vào:

- Sư phụ vậy Ưu nhi là của ai?

Cả Bạch Tử Họa lẫn Hoa Thần đều dừng lại, ngài nên trả lời sao nhỉ? Nhưng rồi đột nhiên lại nói ra một câu mà ngài cũng không biết là từ tâm hay chỉ là thuận miệng nữa:

- Dĩ nhiên là của sư phụ rồi!

- Dạ, vậy Ưu nhi sẽ mãi mãi là của sư phụ. - nói rồi nàng lại ngả đầu vào lòng sư phụ miệng cười toe. Còn Hoa Thần thì dờ dẩn "vừa nãy ta đã nói gì?"

***

Ma Nghiêm có chết cũng không thể ngờ rằng có một ngày lão lại ngồi cùng hàng ghế sui gia với Hoa Thiên Cốt mà mình ghét nhất lại còn có Dị Hủ Quân, đúng là thế sự khó lường!

Hoa Thiên Cốt tay trong tay bước lên cùng Đông Phương Úc Khanh, lúc đi ngang qua mặt lão nàng có chút run sợ nhưng vẫn lễ phép như thường lệ:

- Thế tôn, mời!

- Mời!- tuy nhiên mặt lão cũng không biểu lộ một tí cảm xúc gì, chỉ là giọng nói có phần mềm hơn.

Hàng ghế chủ hôn đã đông đủ cả, U Nhược lại hô:

- Tân lang tân nương vào điện!

Đường Bảo cùng Lạc Thập Nhất mặc giá y màu lửa từ từ bước vào trong những tràng pháo tay cùng những lời chúc phúc.

Hoa Thiên Cốt xúc động khoé mắt nhả ra vài giọt lệ. Cuối cùng Đường Bảo cũng có nơi nương tựa, nàng không phải lo cho nó nữa. Đông Phương Úc Khanh tiện tay lau nước mắt cho nàng khiến Bạch Tử Họa như phát hỏa, nếu không có Hoa Thần bên cạnh.. e là sẽ lớn chuyện! Thì ra.. Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa cũng biết ghen!

Hấn lại đột nhiên để ý thấy Tiểu Cốt của hấn hơi khác ngày thường, ừm... hình như đẹp hơn và cao hơn thì phải! Thì ra đây chính là đáng yêu của nàng khi

trường thành. Nàng đẹp quá, kiều diễm quá, còn đẹp hơn cả lúc nàng bị yêu hóa bảo sao mà hắn không ghen! Tiếc là bây giờ hắn mới nhận ra, thì ra trước giờ trong mắt hắn nàng luôn là một đứa trẻ!

Hoa Thần ngồi không một bên chăm chú quan sát từng biểu hiện của hắn, khi thì chau mày lúc lại nắm tay thành quyền thật.. dờ khóc dờ cười! E rằng sau ngày hôm nay lại sẽ xảy ra một trận đại chiến! Vừa mới nghĩ thôi ngài đã thấy thú vị, khoé miệng lại nhếch lên làm thu hút bé con đang ngồi trước ngực.

Sát Thiên Mạch cũng không phải là một tên ngốc, hắn cũng cảm thấy thật là hiếm khi chứng kiến cảnh ghen tuông cuồng nhiệt của y, thật lòng mà nói nếu thật sự cảnh tượng đó xảy ra thì hắn phải coi mới được!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vượt Quá Giới Hạn (2)

Suốt cả ngày trời mà Hoa Thiên Cốt cũng không thêm đếm xỉa đến hắn mà chính xác hơn là nàng không có cơ hội để tẩu thoát khỏi móng vuốt của Đông Phương Úc Khanh và Sát Thiên Mạch nên mới khiến cho hắn tưởng nàng xem hắn là không khí! Bạch Tử Họa vẫn ngồi yên trên ghế, tay chân không buồn nhúc nhích, hai mắt đóng đầy lửa giận dán thẳng vào đám người trước mặt.

- Đông Phương.. Đây là Lục Sao tỷ tỷ?

Đông Phương Úc Khanh nhìn nàng khẽ gật đầu, song thỉnh thoảng lại liếc mắt sang chú ý nhất cử nhất động của Bạch Tử Họa, lại thấy hắn đang nhìn mình chăm chăm, sát khí lộ ra cả hai tròng mắt, phút chốc không nhịn được khoé môi lại cong lên.

Hoa Thiên Cốt nắm lấy bàn tay gầy của Lục Sao rồi reo lên mừng rỡ:

- Lục Sao tỷ tỷ cuối cùng cũng được sống lại, muội thật sự vui quá! Nhưng, điều muội khiến muội vui hơn cả là tỷ và Đông Phương cuối cùng cũng..

- Tiểu Cốt, muội có nhớ ta không? - Đông Phương Úc Khanh vội xen vào, tách tay Lục Sao ra rồi nắm chặt lấy Hoa Thiên Cốt - đã lâu lắm rồi ta chưa được gặp muội, ta.. rất nhớ muội.

Lục Sao không những không tức giận mà ngược lại trong đáy mắt còn lộ ra ý cười bởi vì nàng biết... tướng công này là đang muốn chọc tức ai kia!

Hoa Thiên Cốt hơi nhăn mặt, nàng vội rút nhanh tay rồi vỗ mạnh vào lưng hắn như trẻ nhỏ:

- Hi! Đông Phương.. muội sao có thể quên huynh được, lúc nào muội cũng nhớ đến huynh và cả Sát tỷ tỷ.

Nghe nói đến mình, Sát Thiên Mạch liền tươi tỉnh, thì ra trong lòng nhóc con lúc nào cũng có hắn!

- Tiểu muội muội à, hay là muội cùng ta đi du sơn ngoạn thủy, đã lâu rồi tỷ tỷ không được cùng muội đi chơi.

- Tỷ tỷ, muội rất muốn đi cùng tỷ nhưng muội không thể bỏ sư phụ một mình ở Tuyệt Tình điện được.

Sát Thiên Mạch đang cười bỗng tỏ ra khó chịu:

- Muội cứ đi cùng ta đi, Bạch Tử Họa hắn đã mấy nghìn tuổi rồi đâu phải con nít lên ba mà muội phải lo. Hắn là phu quân muội chứ muội đâu phải là bảo mẫu của hắn tại sao phải suốt ngày ở Tuyệt Tình điện để trông chừng hắn chứ?

Câu nói này của Sát Thiên Mạch quá lớn khiến cho Hoa Thần sắc luôn ly trà vừa mới uống.

Các vị khách trong lễ ai nấy đều đưa tay che miệng còn không ngừng lắc đầu. Bạch Tử Họa bị chọc tức tới khóe xịt ra cả hai tai, hắn vội vàng đứng dậy cười Hoành Thương kiếm bỏ đi mất hút, trước khi đi còn không quên liếc Sát Thiên Mạch một cái, ánh mắt lạnh lùng mà băng giá khiến cho người ta có cảm giác sợ sợ. Hoa Thiên Cốt dường như cũng nhận ra được sự tức tối của sư phụ, sắc mặt trở nên vô cùng hỗn loạn, chân tay tự nhiên không nghe lời nữa cứ muốn lao thẳng theo hắn nhưng bị bọn Sát Thiên Mạch ngăn lại. Đông Phương Úc Khanh khẽ nhếch môi đồng thời nháy mắt với Sát Thiên Mạch "Hôm nay chúng ta kết hợp thật ăn ý!" Sát Thiên Mạch mỉm cười đưa tay hất tung mái tóc dài yêu diễm "Gi chứ chọc hắn giận ta là rất thích!"

Đông Phương Úc Khanh níu tay Hoa Thiên Cốt lại chậm rãi nói:

- Hôm nay muội là chủ hôn, không thể bỏ đi giữa chừng được, hay để ta đi xin lỗi hắn. Muội yên tâm ta hứa sẽ mang hắn về cho muội.

- Đông Phương, huynh..

- Yên tâm - cầm tay Lục Sao giao cho nàng - Chăm sóc Lục Sao giúp ta, nàng ấy đang mang thai cần có người chăm sóc.

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ, thật không ngờ Đông Phương và Lục Sao tiến triển còn nhanh hơn nàng tưởng! Vậy mà nàng với sư phụ vẫn... haiz..!

- Ô.. muội sẽ giúp huynh, nhưng huynh đừng gây sự với sư phụ muội được không?

- Được, tất cả đều nghe muội.

***

Không còn Lưu Quang cầm, Bạch Tử Họa tự làm cho mình một chiếc đàn bằng gỗ đặt trước cửa Tuyết Tĩnh điện, phải rồi hẳn lại gảy đàn, lại gảy bài Vết Sẹo bởi từ đầu chỉ cuối hẳn chỉ biết mỗi một bài này mà thôi!

- Sao hả? Ngươi giận rồi?

- ...

- Không ngờ Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa lại hẹp hòi như thế, chỉ muốn chiếm nàng làm của riêng - Đông Phương Úc Khanh cười khẩy.

- Ngươi lại có ý gì? - Bạch Tử Họa vẫn không nhìn y mà chỉ chăm chú đánh đàn, tuy nhiên âm luật lại có phần nhanh và dồn dập.

- Tôn Thượng, ngươi đa nghi rồi, ta chỉ muốn ngươi bớt bó buộc Cốt Đầu, suốt ngày bên cạnh ngươi chắc hẳn nàng rất buồn chán! Còn nữa ta và Lục Sao đã thành thân, nàng, cũng mang cốt nhục của ta nên ngươi, không cần phải lo lắng!

Ngón tay gảy đàn của Bạch Tử Họa dừng lại. Không gian dần im ắng hẳn đi và hẳn bắt đầu chìm vào trong suy nghĩ miên man. Dường như kể từ lúc hẳn tự tay giết chết nàng, khi nàng buông lời nguyên bất tử bất diệt, khi nàng một mực đòi làm nương tử của Đông Phương thì trái tim hẳn, tâm hồn hẳn đã đầy rẫy những vết thương sâu không lường tới. Bởi thế mà Đông Phương Úc Khanh chỉ nói một câu đơn giản lại có thể khiến hẳn thất thần, lúc hẳn lấy lại được bình tĩnh thì Đông Phương Úc Khanh cũng không còn ở đó, có lẽ y đi tìm Hoa Thiên Cốt, cũng có thể là quay về Dị Hù Các rồi cũng nên.

***

Sau khi dự xong tiệc cưới của Đường Bảo, Hoa Thần lại đưa Vô Ưu quay về Linh Lan điện. Lúc này nàng đã mệt mỏi đến rã người vì mãi chơi đùa cùng các đệ tử ở Trường Lưu, nàng đâu có biết pháp thuật nên lần nào cũng bị té thành ra bầm dập khiến Hoa Thần cầu nhàu không dứt!

- Con đó đã cái thân như vậy rồi mà còn lại học người ta tự kiểm! Con không quan tâm đến thể diện của sư phụ thì thôi đi, ít nhất con cũng phải quan tâm đến bản thân chứ, có đâu lại khiến cho bản thân trùng trùng thương tích thế này!

Thật ra.. ta là rất đau lòng a!

Vô Ưu vừa ngây thơ lại vừa ngốc nghếch làm sao nàng hiểu được Hoa Thần là đang lo lắng cho mình chứ! Cứ với mỗi câu cầu nhàu của ngài là nàng lại khóc bật lên:

- Hu hu sư phụ không thương Ưu nhi nữa sao? Sư phụ đừng giận Ưu nhi, Ưu nhi biết lỗi rồi, lần sau con sẽ không cùng các huynh ấy luyện kiếm nữa.

Sau tiếng khóc văng đầu của nàng là một trận trời long đất lở! Hoa Thần hoảng hốt vội vàng giờ chiều dỗ ngọt.

- Ưu nhi đừng khóc nữa, sư phụ thương con nhất, yêu con nhất, ta chỉ là sợ con bị thương thôi chứ ta không.. trời ơi.. ta .. ta phải làm sao thì con mới chịu nín?

Vô Ưu mở to đôi mắt tròn màu nâu thẫm long lanh đầy nước nhìn ngài, bập bẹ:

- Ưu nhi muốn được sư phụ hôn!

Hai đồng tử bắt đầu lao đảo, Hoa Thần cảm thấy hơi chóng mặt, nàng là đệ tử còn ngài là sư phụ, sao ngài có thể tùy tiện hôn nàng được chứ, nếu để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì!

- Ưu nhi.. con có thể đổi điều kiện khác được không? Sư phụ ta không thể...

Vô Ưu lại càng khóc to hơn:

- Hu hu sao Hoa tỷ tỷ có thể hôn con mà sư phụ lại không ?

- Hoa Thiên Cốt là nữ còn ta không phải! - nàng dùng làm khó ngài thế chứ, không biết nàng là ngốc thật hay là giả vờ nữa đây!

- Ưu nhi không chịu đâu..

Ngài thật không biết phải làm sao nên đành tự nhủ với chính mình "Thôi thì ta xem nó là con ruột vậy!"

- Được rồi được rồi, khổ quá, sao ta lại rước cục nợ này về kia chứ? - nói rồi ngài nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên má nàng một cái. Tuy luôn nghĩ rằng nàng là con gái của mình nhưng tại sao ngài lại có một cảm giác thật là kì quặc, cứ muốn được như vậy mãi - rồi đó, không được khóc lóc nữa!

Hoa Thần lấy vạt áo của mình lau đi hai hàng nước mắt tèm lem của nàng, hình như bây giờ ngài mới giống bảo mẫu hơn Bạch Tử Họa! Lau xong lại dặn dò mấy câu rồi nhanh chóng đi thu gom tàn cuộc, hừm, mỗi lần chộc nàng khóc là bản thân phải đi thu dọn chiến trường, ngài.. thật là khổ quá đi!

***

Hoa Thiên Cốt lên Tuyệt Tình điện tìm hấn nhưng lại sợ hấn giận nên nàng phải tìm cách trốn vào thật êm, haiz.. thật không may lại bị hấn bắt được!

- Tiểu Cốt, làm gì vậy?

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên xoay người lại nhìn hấn cười vô tội:

- A ha sư phụ, thiếp chỉ là.. chỉ là..

- Chỉ là thế nào?

Hoa Thiên Cốt gãi gãi cái đầu mãi chẳng tìm được lý do nên đành phải nói thật:

- Sư phụ chàng đừng có giận, bọn họ chỉ là đùa quá trớn mà thôi chứ không có ý gì đâu.

Bạch Tử Họa vẫn điềm nhiên, vẻ mặt vẫn cứ thế lạnh lùng như một tảng băng:

- Theo ta vào trong!

Chỉ phát nhẹ tay áo, cửa phòng lập tức hé mở, Hoa Thiên Cốt nhăn mặt "lần này thì xong rồi!"

- Sư phụ..

- Có phải ta bó buộc nàng rồi không? Có phải ở bên cạnh ta, nàng, cảm thấy buồn chán?

Hoa Thiên Cốt bỗng cảm thấy ngạc nhiên, trong lòng nàng có hơi hốt hoảng, nàng vội chạy đến bên cạnh hấn gấp gáp:

- Không có, sư phụ không bó buộc thiếp, là thiếp tự nguyện ở bên chàng, chàng đừng nghe bọn họ nói bậy! Chàng là cả thế giới, ở bên chàng đương nhiên rất vui vẻ.

Bạch Tử Họa nhìn bộ dạng hốt hoảng của nàng giống như sắp mất đi vật báu, lập tức hấn liền hiểu rằng.. thực ra từ trước tới giờ hấn luôn là người quan trọng nhất với nàng nhất, kể cả lúc nàng nói "nếu được quay lại ta không bao giờ muốn yêu chàng nữa" cũng là nói dối, nếu nàng đã có thể bỏ qua lỗi lầm khi xưa của hấn tại sao hấn lại không thể buông lỏng bản thân để toàn tâm toàn ý chăm sóc cho nàng, tại sao hấn phải biến mình thành một chiếc dây đàn mà lúc nào cũng có thể đứt phăng?

- Tiểu Cốt, nàng yêu ta không? - lần thứ hai hấn lại hỏi câu ấy và lại bắt nàng phải trả lời. Ừ, hấn luôn muốn người khác nói chứ chưa bao giờ hấn chịu nói cho người khác.

Hoa Thiên Cốt hai má đỏ bừng, đã là vợ chồng già cả tới nơi rồi mà lại còn hỏi câu đó thật là xấu hổ chết đi được!

- Chàng yêu ta không? - nàng cũng thông minh lắm chứ, lần này lại đá trái banh sang sân hấn.

Bạch Tử Họa vẫn là cứng miệng không chịu nói, hấn lại lảng sang chuyện khác khiến cho Hoa Thiên Cốt muôn phần thất vọng.

- Đông Phương Úc Khanh lúc sáng có tới Tuyệt Tình điện.

Hoa Thiên Cốt mặt mày ủ rũ, cứ tưởng sẽ được nghe hấn nói câu kia chứ:

- Rồi sao?

Bạch Tử Họa mặt hơi đỏ như người say rượu, miệng lắp bắp:

- Hấn nói.. Lục Sao đang mang thai..

- Phải rồi, tỷ ấy sắp có Tiểu Dị Hù Quân rồi! Hai người họ hạnh phúc thật, Đường Bảo cũng lấy Thập Nhất sư huynh rồi có lẽ bọn nó cũng sắp có tin vui, lại còn U Nhục và Tiểu Nguyệt nữa! - Hoa Thiên Cốt thản nhiên nói mà không chú ý tới thái độ của hấn.

- Nàng.. thích trẻ con không, nếu thích thì sau này Tuyệt Tình điện.. sẽ.. có thêm một đứa bé nữa?

Hoa Thiên Cốt còn chưa hiểu ý hấn nên nàng vui vẻ gật đầu, cứ tưởng hấn sẽ cho nàng nhận thêm một đệ tử nữa ai ngờ...

- Nàng thích là được rồi! - Năm chữ vừa thốt ra Hoa Thiên Cốt đã thấy người mình nặng nề, lại không cử động được tay chân, nàng chợt nhớ ra lúc về Tuyệt Tình điện bản thân đã quên không biến nhỏ trở lại, nên sư phụ thế này.. là cũng rất hợp lý!

"Nếu nàng không lớn lên thì ta sẽ không đụng vào nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Điệp Lạc Thần

Hoa Thiên Cốt mơ màng tỉnh dậy đã là sáng của ngày hôm sau. Một cảm giác lạnh lạnh bỗng kéo đến, nàng giật mình ngồi nhồm dậy mới phát hiện mình đang lưng trần ngủ suốt đêm trên giường hàn băng, trên người lại chỉ có mỗi một chiếc chăn bông bảo sao mà không lạnh! Nàng đưa mắt nhìn khắp nơi vẫn không thấy Bạch Tử Họa liền thuận miệng mắng vài câu:

- Sư phụ chàng được lắm, dám bỏ lại một mình ta, nếu một lát chàng dám tới ta sẽ..

- Sẽ thế nào? - Bạch Tử Họa bước vào, ánh mắt lộ ra ý cười.

Hoa Thiên Cốt xấu hổ chui tuột vào trong chăn:

- Chàng đi ra ngoài đi ta vẫn còn chưa mặc y phục!

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu, không phải tới qua nàng còn rất hăng hái ăn đậu phụ của hắn hay sao, thế mà hôm nay lại giờ trò này nữa thật là hết nói.

- Được, ta ra ngoài.

Bạch Tử Họa vừa xoay người bước đi đã nghe thấy nàng lầm bầm:

- Ngủ gật! - thật không biết nàng là đang chửi hắn hay là chửi chính mình đây nữa!?

***

Linh Lan Điện

Mỗi buổi sáng ngài im lìm ngồi bên góc án thư khi thì đọc sách, lúc lại đánh cờ một mình, hôm nay cũng như vậy không hề thay đổi, chỉ có điều không im lìm như mọi khi mà trở nên náo nhiệt!

- Sư phụ, tên của Ưu nhi là Vô Ưu, của Bạch ca ca là Bạch Tử Họa, của Hoa tỷ tỷ là Hoa Thiên Cốt, vậy tên của sư phụ là gì ạ? Con nghe họ gọi người là Hoa Thần, không lẽ sư phụ tên là Hoa Thần hay sao? - Vô Ưu tay ôm quyển sách, hai mắt long lanh như ngọc.

Hoa Thần đặt nhẹ tách trà, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Ta không phải tên Hoa Thần, thần, chỉ là một chức vụ làm việc cho Thiên Đình mà thôi.

- O, vậy tên của sư phụ là gì?

- Ta không có tên. - Hoa Thần mỉm cười, một nụ cười chua xót! Ngài sinh ra đã mang trách nhiệm đặt tên cho người khác mà chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tự đặt tên cho chính mình, giờ đây ngài ngẫm lại, vẫn là có một cái tên sẽ tốt hơn! - Hay là Ưu nhi con đặt tên cho sư phụ đi!

Vô Ưu há hốc mồm, tay buông luôn quyển sách, ngài đâu thể nào không biết Vô Ưu vốn dĩ ngốc nghếch, một chữ cũng học chẳng xong nay lại bảo nàng đặt tên khác nào ném nàng vào núi chữ rồi giam lại! Ngài thật là làm khó nàng rồi!

- Sư phụ, người rõ ràng biết con rất là ngốc...

Hoa Thần liền nheo nhẹ má nàng rồi bảo:

- Từ nay về sau, không cho con nói mình ngốc nữa, ngốc không phải là cái tội con hiểu chưa?

Ưu nhi khẽ gật đầu, nàng ngồi úp mặt xuống sách nghĩ một hồi lâu rồi lại reo lên:

- Sư phụ con nghĩ ra rồi! Người thấy tên Điệp Lạc Thần thế nào?

- Điệp, Lạc, Thần! Nghe hay đấy nhưng tại sao con lại chọn cái tên này?

Vô Ưu đưa tay gỡ cái đầu, mặt tươi cười nói:

- Ô, con thấy chữ Thần rất tốt nên giữ lại, hôm qua con ra vườn Bách Hoa Cung tưới hoa bỗng thấy một chú bướm có bảy màu bay tới rồi đáp trên bàn tay con nên chữ Điện từ đó mà ra, còn chữ Lạc.. chữ Lạc..

Thấy nàng ngập ngừng không nói lại làm ra bộ dạng thẹn thùng khiến Hoa Thần tò mò không dứt:

- Chữ Lạc thì sao?

- Là món ăn mà con thích nhất! Đậu phộng a!

(Hoa Thần: cực kì hụt hẫng)

- Hic, bộ con tính ăn luôn cả sư phụ sao?

Vô Ưu nghe thế đột nhiên có một cảm giác rợn người, nàng vội vàng xua tay:

- A.. sư phụ Ưu nhi không dám, không dám! Ưu nhi chỉ thích ăn đậu phộng chứ không muốn ăn sư phụ đâu!

Nàng không muốn ăn ngài sao? Rốt cuộc ngài bị cái gì rồi ấy, nếu không tại sao lại cảm thấy vô cùng vô cùng thất vọng? Phải, chắc chắn là có vấn đề rồi!

- Thôi được rồi, không.. có là tốt!

***

5 năm sau...

Linh Lan Điện

Điện Lạc Thần dung mạo vẫn không hề thay đổi, tà áo xanh vẫn bay nhẹ khi làn gió vô tình len qua, mái tóc dài vẫn đen huyền và óng ánh tựa như một loại mực cùng đôi mắt sâu thẳm luôn ánh đầy vẻ triu mến thương yêu.

Còn nhớ về nhiều năm trước, một trăm năm, hai trăm năm rồi lại ba trăm năm chỉ trôi qua như trong nháy mắt, tuy lạnh lẽo cô đơn nhưng chưa bao giờ lạc lõng bởi xung quanh ngài còn có các vị Hoa Tiên. Kể từ khi Vô Ưu - tiểu đồ nhi ngài nhặt được- về sống chung ở Linh Lan Điện thì tất cả đều thay đổi: chung quanh ngài nhiều tiếng cười nói hơn, cuộc sống cũng chậm rãi hơn, mỗi khoảnh khắc được ở bên nàng giờ đây được tính từng ngày một chứ không phải chớp mắt đã là trăm năm.

Còn nhớ hai năm về trước lúc ngài đưa Vô Ưu đến tham dự đại hội tiên kiếm của Trường Lư Sơn, tình cờ lại đi ngang qua ao tuyệt tình và bị một giọt nước bắn lên, lúc ban đầu nó cũng không đau là mấy bởi vì ngài là Thần có đạo hạnh ngàn năm nên tạm thời không gây ảnh hưởng lớn, nhưng chỉ ít ngài cũng biết, giữa ngài và Vô Ưu đã không còn tồn tại một tình thầy trò trong sáng như xưa nữa mà đã dần giống như Bạch Từ Họa..

Điện Lạc Thần nhẹ nâng bàn tay trái lên xem, một vùng da thịt đã thâm đỏ lên tuy nhiên không mờ đi cũng không đậm thêm nữa, ngài cũng không buồn xoa nó đi như Bạch Từ Họa đã làm.

Thấy sư phụ đứng lặng người không nhúc nhích, Vô Ưu lo lắng tiến đến gần, nàng giờ đây đã lớn, đã trưởng thành, không còn vẻ tinh nghịch như xưa nhưng đáng người vẫn thế, mảnh khảnh và nhỏ nhắn.

- Sư phụ chàng làm sao vậy?

Điện Lạc Thần đã đơ lại còn đơ hơn, nàng vừa gọi ngài là gì? Chàng sao?

- Ưu nhi con có biết gọi như vậy có nghĩa là gì không? - Điện Lạc Thần chậm rãi hỏi mà quả tim đã đập mạnh đến sắp rớt ra ngoài!

Vô Ưu khó hiểu, nàng lắc đầu đáp:

- Ưu nhi không biết, Ưu nhi chỉ nghe Hoa tỷ tỷ gọi Bạch ca ca như vậy nên con..

Lại là Hoa Thiên Cốt! Lại dạy hư đệ tử của ta! Hừ! Nhưng mà..

- Con chỉ có thể gọi "chàng" nếu người đó là phu quân của con, đã hiểu chưa - Điện Lạc Thần nói với vẻ luyến tiếc.

- Dạ, con hiểu rồi sư phụ, vậy người làm phu quân con, được không?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Huyền Ảnh Minh Hạo

Nàng biết nàng nói muốn ta làm phu quân của nàng ta vui sướng biết nhường nào không? Nhưng mà ta làm sao có thể lợi dụng sự ngốc nghếch của nàng để lừa nàng về làm thê tử của ta được chứ! Nếu lương tâm của ta không cắn rứt thì phía bên ngoài kia cũng sẽ đồn đại ầm lên là Hoa Thần ta lại lợi dụng kẻ nữ nam để níu chân công chúa mà giới, thử hỏi lúc đó ta phải làm sao đây?

Hoa Thần nhìn nét mặt ngây thơ của nàng, không kìm được mà nhéo nhẹ một cái:

- Sư phụ cũng rất muốn nhưng mà bây giờ thì chưa thể.

Vô Ưu nhăn mặt nhìn ngài vô tư hỏi:

- Sư phụ, tại sao bây giờ lại chưa thể? Vậy khi nào mới có thể?

Đệp Lạc Thần bắt đầu dĩ mỉm cười:

- Đồ nhi ngốc, con muốn ta gả cho con đến thế sao?

- Muốn?

Đệp Lạc Thần kéo nàng lại ôm chặt vào trong lòng, hơi thở của ngài nóng hổi và thơm mùi hoa cỏ phả nhẹ vào gáy khiến nàng vừa lưu luyến vừa muốn một điều gì đó hơn nữa.

- Ưu nhi con không cần thắc mắc, cũng không cần làm rõ những gì sư phụ nói, con chỉ cần biết sư phụ là người thương con nhất, yêu con nhất, cho dù sau này con có thay đổi hay bất kể ra sao đi nữa thì mong con hãy nhớ một điều, Vô Ưu con còn có sư phụ, cho dù tất cả mọi người trong thiên hạ ruồng bỏ con, con hãy nhớ, vẫn còn có sư phụ.

Vô Ưu tuy không hiểu cho lắm những lời ngài nói nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy khoẻ mắt cay cay và trái tim cảm thấy thực sự bình yên. Nàng đáp lời trong vô thức:

- Con nhớ rồi!

***

Huyền Dụ cung

- Ta bế quan đã lâu, không biết bây giờ công chúa thế nào? - một âm giọng trầm bằng cất lên giữa một khoảng không trung vô tận.

- Cáo bẩm Ma Tôn, công chúa đã nhập luân hồi an toàn.

Huyền Ảnh Minh Hạo trong y phục màu đen, mái tóc dài màu bích xoắn ra, ở giữa tết một con sam nhỏ, đôi mày cong vút lảnh từng nét, có thể đem nhan sắc này mà bì được với Sát Thiên Mạch, chỉ có điều..hắn không yêu điệu bằng y!

- Vậy bây giờ công chúa đang ở đâu?

Tư Tiên Đề trông mắt đỏ lác liên, ánh lên vài phần sợ sệt:

- Bẩm, công chúa.. công chúa.. - không nói được nên lời hắn vội quỳ rạp xuống đất - thuộc hạ vô dụng xin ma tôn trách phạt.

Huyền Ảnh Minh Hạo vẫn giữ nguyên dáng vẻ bệ vệ, hắn ung dung hỏi:

- Ô! Ngươi đã làm sai chuyện gì?

- Thuộc hạ.. thuộc hạ đã không bảo vệ tốt cho công chúa, kết quả.. đã để người bị Hoa Thần bắt về Linh Lan Điện.

Huyền Ảnh Minh Hạo lúc bấy giờ mới rõ căn nguyên, ánh mắt hắn nảy lên một tròng lửa xanh lập tức Tư Tiên Đề cùng toàn thuộc hạ dưới trướng đã bay lơ lửng trên không trung, bị ngọn ma hỏa thiêu đốt, vô cùng đau đớn.

- Một lũ ăn hại! Mà thôi, tạm tha mạng cho các ngươi, các ngươi hãy lấy công chuộc tội.

Ngọn ma hỏa dập tắt, Tư Tiên Đề cùng bọn thuộc hạ mặt mũi bị đốt cháy đen đồng quỳ xuống tạ ơn.

Huyền Ảnh Minh Hạo phát tay cho lui còn bản thân thì rời khỏi Huyền Dụ cung hướng thẳng về phía Linh Lan Điện.

- Minh Nguyệt, muội chờ ta, ta sẽ tới đó cứu muội.

Ngoài Linh Lan Điện trăm dặm được bao bọc bởi hai lớp kết giới bền chắc, nếu không có chìa khóa độc tôn ở đây muốn vào cũng là một điều khó khăn.

Huyền Ảnh Minh Hạo cười lạc đà ngũ sắc (Ngũ Lan Đà) bay một vòng quanh Linh Lan Điện, hắn rất tâm đắc về con vật to ấy vì nó có sức mạnh lớn hơn những con thần thú khác, và lại còn rất trung thành, thế nhưng nó vẫn kém đi so với Tứ Bất Tượng. Hắn tự nhủ thầm rằng nếu như có thể dùng Ngũ Lan Đà của hắn đấu với Liên Hoa Thủy Tích của Hoa Thần một phen hắn sẽ là một trận kinh thiên động địa!

Bốn chân con Ngũ Lan Đà chạm đất kèm theo đó là tiếng gầm dữ dội nhưng vì bên ngoài Linh Lan Điện bọc hai kết giới nên việc ngài không hay biết cũng là chuyện thường tình.

- Tên Hoa Thần đáng ghét lại bày ra cái trò này, không biết Minh Nguyệt muội ấy sao rồi, liệu hắn ta có giết muội ấy không?

Những suy nghĩ mông lung tràn vào đầu hắn che phủ đi phần lý trí, hắn định dùng hết nội công để tạo một lỗ thủng trên kết giới nhưng đột nhiên trước mặt hắn lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

- Minh Nguyệt.. là muội, đúng là muội rồi, không khác xưa là mấy.

Vô Ưu ngần ngừ nhìn nữ nam tử có mái tóc màu xanh ngọc bích, vẻ đẹp của người này lạ quá, không giống với nét lạnh lùng tao nhã của Bạch Từ Họa, càng không giống vẻ đẹp dịu dàng thánh thoát của sư phụ, người này.. nàng cảm thấy rất thân quen! Không hiểu sao thân thể cứ chẳng nghe lời nàng nữa, nó cứ muốn bước tới, lao ra ngoài kết giới.

Nàng tiến thêm vài bước rồi vài bước nữa, không biết tự lúc nào bản thân đã ra bên ngoài kết giới, hai tay bắt giắc đặt lên má người trước mặt:

- Ca ca, huynh từ đâu tới?

Huyền Ảnh Minh Hạo giật mình tỉnh mộng, lấy tay mình nắm chặt cổ tay nàng, gấp gáp:

- Minh Nguyệt muội không nhớ ca ca sao? Ta là Huyền Ảnh Minh Hạo, là ma tôn của ma giới còn muội là muội muội của ta là công chúa của ma giới Huyền Ảnh Minh Nguyệt!

Vô Ưu cảm thấy vô cùng rối trí, cái gì mà công chúa, gì mà ma giới, lại vô cùng hoảng sợ:

- Huynh là ai ta không quen huynh.

Huyền Ảnh Minh Hạo sốt ruột, miệng gằn lên từ tiếng:

- Minh Nguyệt ta là ca ca muội đây, chẳng lẽ muội không nhớ gì sao? Rốt cuộc hắn đã cho muội uống thứ gì? Tại sao ngay cả bản thân là ai muội cũng không hề nhớ?

Càng thắc mắc hắn lại càng nắm nàng chặt hơn khiến nàng đau đến nghẹt thở:

- Huhu, huynh buông ta ra đi, đau lắm, huhu sư phụ người cứu con, sư phụ!

Sư phụ? Chẳng lẽ Hoa Thần đã nhận Minh Nguyệt làm đệ tử của hắn? Tốt lắm, vậy ta đưa nàng đi trước!

Huyền Ảnh Minh Hạo đánh Vô Ưu ngã đi rồi cười Ngũ Lan Đà bay về Huyền Dụ cung.

"Sư phụ người cứu con, sư phụ!"

Điệp Lạc Thần đang thiên toạ bỗng nghe tiếng nàng vắng vắng bên tai, biết ngay nàng bị Huyền Ảnh Minh Hạo bắt đi, ngài tức tốc cười Liên Hoa Thủy Tích đến Trường Lưu tìm Bạch Từ Họa để bàn đối sách.

Trên đường đi ngài nhặt được miếng kim thạch mình tặng cho Vô Ưu nằm vắt vẻo trên ngọn cây Tùng Trúc, ngài đón biết, chắc chắn nàng lại tới đây tìm mật ong nên mới bị bắt, ngài đến gần kết giới xem thì quả nhiên.. ngài thấy một lọ mật ong còn nóng nằm lăn dưới đất, Diệp Lạc Thần dùng phép thu lấy chiếc bình cho vào tay áo rồi tiếp tục đi.

Chương 10: Sách Lược Mạo Hiểm

Tuyệt Tình Điện

Một đứa trẻ năm tuổi ngồi một mình trước cửa Tuyệt Tình điện, người nó mặc bộ y phục màu trắng, trắng tinh khôi và thuần khiết, thế nhưng trên mặt lại không có lấy một nụ cười mà vẫn trầm ngâm suy nghĩ một điều gì đó xa xăm hết như một người từng trải.

- Từ Hàn, Từ Ngọc đi đâu rồi?

Nó ngược mặt lên nhìn nam tử tuần tú, trông hai người giống nhau như hai giọt nước, kể cả động thái và biểu cảm nét mặt, nó lễ phép trả lời:

- Dạ cha, con không biết tỷ tỷ đã đi đâu.

Nam tử bất đắc dĩ lắc đầu một cái:

- Chắc nó lại chạy đi tìm sư đệ mất rồi, con rõ ràng là của ta vậy mà suốt ngày cứ dính với Sênh Tiêu Mặc! Phải rồi mẹ con đâu?

Từ Hàn nheo nheo đôi mắt bé rồi đáp:

- Mẹ, mẹ đi tìm Đường Bảo tỷ tỷ rồi!

Giờ thì hay rồi, ngay cả thế tử cũng bỏ đi! Xem ra Bạch Từ Họa làm người quá thất bại!

Hắn ngồi xuống bên cạnh con trai, dùng bàn tay lạnh xoa xoa cái đầu nhỏ:

- Từ Hàn, có phải cha khô khan lạnh lùng quá không?

Bạch Từ Hàn thu cả thân người nhỏ bé nép sát vào ngực hắn, nói:

- Phải! Cha thực sự rất lạnh lùng, mà ngặt nỗi sinh ra con cũng giống y như đức! Giá mà Tuyệt Tình điện này không có tỷ tỷ và mẹ thì có lẽ đây sẽ là một nơi rất buồn chán!

Bạch Từ Họa nghe thế thì bật cười, cùng là con của hắn và Tiểu Cốt nhưng một đứa lại giống hắn y như đức, lạnh lùng, ít nói, trông như một ông cụ non! Còn một đứa lại lì lắc, tinh nghịch hết như mẹ của nó. Thật là không hiểu nổi! Ha ha Bạch Từ Lạnh đã có truyền nhân!

- Từ Hàn, đừng giống ta, con mà giống ta thì sau này sẽ làm cho người khác khổ và bản thân con cũng vậy.

- Cha, bản tính giống là trời sinh đã thế, không đổi được đâu!

Hắn nghiêng đầu nhìn đốm thịt bé trong lòng, đứa trẻ này ngộ đạo lý còn sớm hơn cả hắn, chắc chắn sau này sẽ là một người tài giỏi, chỉ có điều, bản tính lạnh lùng đó, sẽ theo nó suốt cuộc đời, hắn sợ nó cũng sẽ như mình, để lỡ mất bốn mươi lăm năm hạnh phúc.

- Từ Họa! Từ Họa!

Bạch Từ Họa nghe tiếng gọi bèn buông thẳng bé rồi bảo nó vào trong trước.

- Hoa Thần, là ngài sao?

Điệp Lạc Thần nhẹ nhàng đáp xuống, giọng gấp gáp:

- Huyền Ảnh Minh Hạo đã đưa Vô Ưu về mà giới mất rồi!

- Chuyện cần đến cuối cùng cũng đến.

Điệp Lạc Thần nắm chặt miếng kim thạch trong tay, khẽ trút một hơi thờ dài:

- Cũng tại ta, tại ta không chú ý đến, nàng.

Bạch Từ Họa nhìn bàn tay phải của ngài thấy hiện lên một đốm nhỏ màu đỏ, biết ngay là nước ao Tuyệt Tình, lại nghe ngài gọi Vô Ưu là nàng nên càng

khăng định, hần nói:

- Hôm nay ngài tới tìm ta, không hẳn là để báo tin, đúng không?

Điệp Lạc Thần lấy lại một chút bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Ta có một việc quan trọng muốn nhờ người.

Bạch Tử Họa hướng mắt về phía Kiến Mộc, lo lắng hỏi:

- Ngài định dùng nó?

- Không sai!

- Nhưng dùng nó chỉ có con đường chết. Ngài đã nghĩ kỹ chưa? Có cần vì một người của ma giới mà hy sinh tính mạng lẫn tư cách làm thần?

Hần hỏi là hỏi như vậy thôi chứ trong lòng hần sớm đã có đáp án, nhưng hần muốn kiểm chứng xem ngài có thật sự vì người mình yêu mà hy sinh tất cả hay không. Nếu như ngài ngập ngừng do dự thì chính xác là ngài đã không thật lòng làm những việc mà mình suy nghĩ. Nhưng hần đã đứng. Điệp Lạc Thần không ngần ngại trả lời:

- Chỉ cần có thể đưa nàng về chính đạo, tiêu diệt hết những linh hồn tà ác của Nam Vô Nguyệt còn sót lại, để nhân thế được bình yên thì ta, không còn gì hối tiếc. Chỉ có điều, Vô Ưu, nàng ấy, ta phải nhờ người chăm sóc, nếu có cơ hội, người, hãy nói với nàng, ta xin lỗi.

Bạch Tử Họa gật đầu, hai bàn tay nắm chặt lại, gượng gạo buông ra một câu:

- Ta sẽ giúp ngài, tuy nhiên, người ngài yêu, thì ngài nên tự bảo vệ.

Ai mà không biết hần nói như vậy cốt để ngài không tự buông xuôi mà phải ra sức nắm lấy cơ hội được ở bên nàng, chăm sóc cho nàng, tuyệt đối không phụ nàng như lời ngài từng hứa.

Điệp Lạc Thần mỉm cười rồi nhanh chóng rời đi.

Nhớ ngày đó lúc đám Ma Nghiêm nhân lúc Ngũ Tinh Diệu Nhật thiếu rụi chân thân lẫn ma tính của Yêu Thần Nam Vô Nguyệt, mặc dù chân thân đã rụi, ma tính đã tan, tuy nhiên những phần hồn phách tà ác nhỏ nhoi trong lúc bị thiếu cháy đang dần tàn đi thì vừa lúc Hoa Thiên Cốt gào thét thảm thương, hai dòng huyết lệ đỏ rực nhuộm thấm cả một vùng đất, làm nước Dao Trì cạn, nhân lúc thiên địa sắp hoán đổi mà các phần hồn ấy lại được dịp gặp nhau và dần tái tạo thành một luồng linh khí, tuy nhiên chúng vẫn còn nhiều thiếu sót, đó chính là phần linh khí cực kỳ tà ác mà Huyền Ảnh Minh Hạo vô tình thu được rồi nhập hần vào trong cơ thể khiến hần mạnh hơn gấp mười phần, tuy nhiên thời cơ chưa đến cho nên hần không dễ dàng gì xuất hiện mà tạm ẩn thân chốn ma giới chờ đợi thời cơ thống nhất thiên địa.

Kiến Mộc ngày đó cũng nở hoa, mà đóa hoa màu xanh nước biển chính là chân thân của Điệp Lạc Thần, vì thế nên hồi trước có nói "nhờ Hoa Thiên Cốt nên ta mới có thể tái sinh" chính là ý này đây. Bạch Tử Họa cũng hiểu cách mà Hoa Thần nói đến chính là tìm cách dụ Huyền Ảnh Minh Hạo mắc mưu đến trước Kiến Mộc đứng vào ngày Ngũ Tinh Diệu Nhật, một lần nữa dùng ngọn thiên hỏa thiêu đốt hần. Sau đó dùng sét được tạo ra do Ngũ Tinh Diệu Nhật kết hợp với chân thân của Hoa Thần đánh vào hồn phách của hần thì may ra có thể tiêu diệt được hần.

Chỉ có điều chân thân của ngài cũng sẽ cùng hần chôn chung! Lần này xem như ngài chết chắc!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Hồi Thần thảo (1)

Bóng người màu xanh đập gió bay khỏi Tuyệt Tình Điện, Bạch Tử Họa đứng lặng trông theo, lòng không khỏi có một chút buồn man mác.

Bên trong điện, thiếu niên nhẹ nhàng bước đến gần hần, lại theo thói quen của mẹ, kéo vạt áo hần khiến hần phải nhìn xuống, y nhỏ giọng:

- Phải làm vậy thật sao?

Bạch Tử Họa nhìn con khề gật đầu:

- Nếu không Từ Hần còn cách nào khác?

Thiếu niên vừa nắm chặt vạt áo hần vừa nghĩ, mi tâm nhíu lại hệt như một ông cụ non:

- Con có một cách! Không biết liệu cha có tin tưởng?

Hắn không hề ngạc nhiên với câu trả lời đó bởi hắn biết.. con hắn không bình thường! Thử nghĩ mà xem, cha là Kim Tiên, mẹ là Thần vì thế con sinh ra dĩ nhiên là phải có trí tuệ hơn người rồi.

- Con thử nói xem.

Bạch Tử Hàn đảo tròn mắt bé rồi mỉm cười:

- Thiên cơ.... bất khả lộ!

Bạch Tử Họa: .....

***

Linh Lan điện từ ngày vắng tiểu Vô Ưu cũng dường như mất đi sức sống mặc dù mỗi ngày Diệp Lạc Thần đều phải dọn dẹp mớ họa do tiếng khóc của nàng gây ra, thế nhưng những điều đó không biết từ lúc nào đã trở thành 'đương nhiên'.

Ngài trở về lại nhìn thấy gốc Tử Mộng Tuyết Liên cũng u sầu mà héo úa, các vị hoa tiên cũng thay nhau buồn buồn họ trông thấy ngài thì vội vàng hành lễ. Cũng không biết từ lúc nào tiểu Vô Ưu buống binh hay gây tai họa lại trở thành mạch nước ngầm của tất cả những loài hoa. Thiếu nàng, sự vui vẻ và tươi mới dường như không còn nữa.

- Các ngươi yên tâm, ta hứa sẽ đưa nàng trở về.

Chỉ một câu hứa hẹn thật giản đơn nhưng ẩn sâu trong đó lại là một kế hoạch không lường và dĩ nhiên ngoại trừ Bạch Tử Họa thì không một người nào có thể biết được.

Thần giới vừa mới bắt đầu xuất hiện mạch sống, không ngờ vì một mảnh ma tính của Yêu Thần lại sắp sửa phải rơi vào diệt vong lần nữa. Phải chăng đây chính là ý trời khó cãi?

Diệp Lạc Thần rút xuống lòng bàn tay một giọt mật màu tím thom lừng rồi lại thả vào gốc hoa Tử Mộng. Như được tiếp thêm sự sống, đóa Tử Mộng Tuyết Liên dần dần hé nở, các mầm lá mọc ra không ngừng, dần dần lấy lại sự tươi tắn. Ngài nhìn gốc hoa hài lòng gật đầu.

- Chủ nhân của ngươi sắp về rồi, không được để nàng thấy ngươi bị héo, nàng.. sẽ cho rằng ta không chăm sóc tốt cho ngươi.

Nét buồn lan dần trên gương mặt thanh tú, đôi môi mỏng khẽ nhấp máy như lại muốn nói gì đó, hai hàng mi khẽ rung, che giấu một ánh mắt tràn đầy sự nhung nhớ.

Ưu nhi, ta nhớ nàng!

***

- Sư phụ, sư phụ!

Một luồng khí lạnh xộc vào mũi khiến nàng choáng tỉnh dậy. Nàng đảo đôi mắt bé nhìn khắp một lượt, xung quanh nàng là những tảng băng lớn khác đây hình thù kì dị, bên trái có một chiếc bàn nhỏ cũng được làm từ băng. Nàng cẩn thận bước xuống giường mới phát hiện trên người mình không biết từ lúc nào lại khoác một chiếc áo choàng dài được dệt từ những sợi mây trời, chúng thật nhẹ và lấp lánh ánh bạc. Dù mỏng nhưng nàng không biết vì sao lại không cảm thấy khí lạnh chạm được vào da mà trở nên thật ấm áp.

- Đây là đâu? Sao ta lại ở đây? Sư phụ đâu? Sư phụ!

Một bóng người áo đen dần xuất hiện từ phía cửa, khuôn mặt đẹp nhưng lại mang mùi phẫn hung ác. Hắn bước đến gần nàng cất giọng thân thiết:

- Muội muội, muội tỉnh rồi sao?

Vô Ưu đầu óc ong ong, nàng ngạc nhiên hỏi lại:

- Muội muội?

Hắn gật đầu, nhẹ nhàng kéo nàng lại ngồi bên chiếc giường băng:

- Phải! Tên muội là Huyền Ảnh Minh Nguyệt, ta là ca ca của muội Huyền Ảnh Minh Họa. Nơi này là ma cung của muội Nguyệt Băng cung.

- Ta.. ta.. Không phải, nhận lầm người rồi, nhận lầm rồi! Ta là Vô Ưu, sư phụ của ta là Diệp Lạc Thần, người là Hoa Thần, cũng là người thân duy nhất của ta..

Chưa kịp nàng nói hết hắn đã không kiên nhẫn mà quát ầm lên, có lẽ vì ma thể của hắn đã hợp với ma khí của Yêu Thần quá lâu nên sinh ra việc thay đổi tâm tính:

- Ngươi là công chúa của ma tộc, ngươi không có sự phụ, người thân của ngươi là ta là ma vương!

Sắc mặt nàng trắng bệch, nàng thật sự bị hấn dọa chết khiếp rồi!

- Ngươi.. ngươi.. đáng sợ.. ngươi buông ta ra.. huhu.. sự phụ...

Nàng lại khóc! Tức thì trời nghiêng, đất lở. Nguyệt Băng cung vì thế mà dần tan chảy. Huyền Ảnh Minh Hạo dần lấy lại tỉnh táo, dần dần thu ma tướng lại, hấn trấn an:

- Ta xin lỗi, đừng khóc nữa, đừng khóc, ca ca xin lỗi.

Nguyệt Băng cung ngừng rung chuyển, chiếc bàn làm từ băng hàn ngàn năm lại dễ dàng tan đi một nửa khiến hấn vô cùng kinh ngạc. Hấn phát tay lập tức ma pháp tràn ra phục hồi lại Nguyệt Băng cung như cũ, một chút cũng không hề thiếu sót.

Thật không ngờ lần này chuyển thế, Minh Nguyệt lại mang một sức mạnh như thế, đáng tiếc.. trí tuệ của nó... không được bằng mọi giá ta phải khôi phục lại ma tính và trí tuệ của nó, như vậy việc đối phó với Hoa Thần không còn khó khăn gì nữa.

Huyền Ảnh Minh Hạo chợt nghĩ ra điều gì đó khiến hấn lập tức rời đi, Vô Ưu thấy thế thì thờ phào nhẹ nhõm, nếu không nhờ chiêu khóc lóc ỏi làm trời long đất lở e rằng nàng đã sớm bị hấn bóp chết!

- May quá! Sự phụ, người ở đâu? Ưu nhi nhớ người. Ưu nhi nhất định sẽ chờ người tới cứu, nhất định sẽ chờ.

***

- Tư Tiên Đề!

Một bóng đen xuất hiện, hấn cúi người hành lễ:

- Ma tôn có gì cần dặn?

Huyền Ảnh Minh Hạo nhào người trên trường kỉ, một tay đỡ mái tóc dài, thong thả nói:

- Lần này ta cho ngươi một cơ hội lấy công chuộc tội, ba ngày sau ngươi đến đỉnh Thiên Sơn bắt Hồi Thần thảo về cho ta. Nếu không bắt được... chắc ngươi cũng biết kết cục của mình rồi chứ?

Mặt Tư Tiên Đề hiện lên vẻ tái xanh, Hồi Thần thảo là bảo vật tiên giới lại có linh tính, muốn bắt được e rằng 'hoi khó'! Nhưng đây là cơ hội duy nhất để hấn được ở lại ma cung, vì thế mà hấn thu hồi vẻ sợ hãi, thay vào đó là sự quyết tâm tột độ.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hồi Thần thảo (2)

Kể từ ngày Tư Tiên Đề lĩnh lệnh đi Thiên Sơn tìm Hồi Thần thảo đến nay cũng đã quá ba ngày mà vẫn chưa hồi báo, Huyền Ảnh Minh Hạo trong lòng mủi phần thấp thỏm, lẽ ra.. chuyện quan trọng như thế phải là đích thân hấn đi tìm thì mới phải, hấn quả là sơ suất. Ngộ nhờ như xảy ra chuyện gì thì Minh Nguyệt phải làm sao đây? Không khôi phục lại trí tuệ cho nàng e rằng chuyện lớn khó thành!

Huyền Ảnh Minh Hạo nâng mắt nhìn lên trần nhà, tâm tư đột nhiên phóng thích, hấn một hơi thất thần. Đã bao lâu rồi hấn không còn là chính mình nữa? Đã bao lâu rồi hấn không nhìn rõ cái dung mạo của mình trước kia? Mà giờ đây những thứ hấn có được đều là tàn dư của hồn phách Yêu Thần ban cho. Nhưng mà hấn không cảm thấy như thế này có chỗ nào không tốt, uy nghiêm hấn có, quyền lực hấn có, thần thông hấn có... đây.. còn phải chê gì nữa? Chỉ cần đánh bại Hoa Thần thì kể từ đây về sau hấn sẽ không cần phải lo lắng gì nữa! Hoa Thần.. ngươi phải chết!

Trôi dạt trở về từ một mớ suy nghĩ mông lung khi hấn nghe có tiếng người gọi hấn. Minh Hạo chậm rãi mở mắt, Tư Tiên Đề một tay nắm cổ áo một đứa bé đang quỳ dưới kia:

- Bẩm Ma tôn, thuộc hạ đã bắt được Hồi Thần thảo.

Huyền Ảnh Minh Hạo chăm chú nhìn đứa nhỏ độ chừng năm sáu tuổi, toàn thân là một màu nâu áo, gương mặt tròn tròn xinh xinh thật là đáng yêu khiến người gặp người muốn. Hấn lại nhìn đến Tư Tiên Đề thương thế có vẻ không nhẹ, tùy tiện ném ra một câu khen thưởng rồi thu lấy Hồi Thần thảo, lại nói với Tư Tiên Đề:

- Người trước lui xuống đường thương.

Hồi Thần thảo ra sức kháng cự, thằng bé đại kỵ với mùi yêu khí nồng nặc nên sắc mặt ngày càng kém.

- Yêu vương khôn kiếp mau thả ta ra!

Huyền Ảnh Minh Hạo phì cười:

- Nói ta là yêu.. có lẽ cũng không có sai. Nhưng mà người là đan dược quý hiếm có thể giúp muội muội ta khôi phục thần thức (trí tuệ) ta lẽ nào lại thả người đi?

Hắn vừa nói vừa mạnh tay siết chặt cổ Hồi Thần thảo, thằng bé thống khổ hét lên một tiếng lập tức bị hắn ném vào lò luyện đan.

- Ha ha, luyện đan phải nhân lúc nguyên liệu còn sống thì mới tốt. Người có dáng vẻ của một hài tử năm sáu tuổi ắt hẳn cũng có đạo hạnh năm sáu ngàn năm. Như vậy.. thì tác dụng lại tốt thêm mười phần!

Chỉ cần bảy bảy bốn mươi chín canh giờ nữa thôi, công chúa Minh Nguyệt sẽ trở về! Đại nghiệp của Ma giới sẽ bắt đầu khởi sắc!

***

Vô Ưu ngày ngày bị giam lỏng trong Nguyệt Băng cung đã sinh ra buồn chán nặng nề, và lại nàng cũng rất nhớ rất rất nhớ sự phụ. Nàng vẫn thường hay hỏi bản thân rằng tại sao sự phụ không tới tìm nàng? Hay là người đã ghét bỏ nàng rồi chăng?

Đối mặt với những thứ đáng sợ đó nàng thật không dám nghĩ nữa. Bên trong Nguyệt Băng cung toàn là băng thanh ngọc khiết, tầng tầng dày đặc.. nàng không có khả năng phá ra.. nàng hận mình chết đi được! Tại sao lúc này nàng không thể khóc dù chỉ một giọt? Nếu không nàng đã sớm đem Nguyệt Băng cung này san thành bình địa!

Nếu đã không phá được vậy nàng cứ lấy đó làm vui đi, dù sao nàng cũng không biết cái tên tóc xanh kia còn định giam nàng bao lâu nữa!

Trên tường, mặt bàn, mặt giường.. nơi đâu cũng là chữ của nàng viết, mặc dù xiêu vẹo khó coi nhưng mà chỉ ít vẫn có thể đọc được.

- Sự phụ, Ưu nhi rất nhớ người!

- Sự phụ, người có nhớ đồ nhi không?

- Sự phụ, Ưu nhi sẽ ngoan, sẽ không phá nữa, sự phụ đón Ưu nhi về nhé!

Trên bức tường cuối cùng, Vô Ưu cố gắng vắt hết óc ra để vẽ trọn vẹn chân dung của sự phụ, bên cạnh còn có nàng, Tử Mộng Tuyết Liên, và cả vườn Bách Hoa cung nữa. Vẽ xong nàng lại tâm sự với người trên đó, từng lời nói chân thật vô cùng.

- Sự phụ, Ưu nhi cho người biết một bí mật nha. Người không được giận Ưu nhi đó. - Vô Ưu hai má ửng hồng, làm vẻ e thẹn với bức họa - Thật ra Ưu nhi đã biết thế nào là thích một người rồi đó. Hi hi, Ưu nhi thích sự phụ, Ưu nhi muốn cùng sự phụ mãi mãi bên nhau giống như Hoa tỷ tỷ với Bạch ca ca, đôi đôi kiếp kiếp mãi không chia lìa. Ưu nhi biết sự phụ cũng thích Ưu nhi lắm có phải hay không? Nhưng mà miệng sự phụ cứng quá, người cứ cho Ưu nhi là đùa ngốc rồi hãy còn là tiểu hài tử nên không chịu mở miệng nói thích.

- Sự phụ, thật ra Ưu nhi từng hôn sự phụ.... có.. có ba lần à! Đó là lúc người ngủ say nha, chắc người không phát hiện đâu. - Nàng vội xua tay - Ưu nhi không có ý phi lễ đâu.. chỉ là... sự phụ cũng thường xuyên hôn trộm lúc Ưu nhi còn ngủ, vậy nên.. Ưu nhi cũng muốn thử! Mỗi sự phụ rất ngọt lại rất mềm.. giống như một loại kẹo đường, ha ha ha!

- Lúc Ưu nhi phát hiện người hôn trộm, Ưu nhi đã làm như vậy nè.. - nói rồi nàng hai mắt nhắm lại, thỉnh thoảng khẽ hé bờ mi, sau đó lại nhắm nghiền. Nàng vô cùng đắc ý. - Sự phụ thấy Ưu nhi có giỏi không?

Cùng lúc đó Huyền Ảnh Minh Hạo mang theo Hồi Thần đan xuất hiện bên cạnh Vô Ưu, nàng một phen thất kinh định hét thật to nhưng hắn đã kịp thời bỏ Hồi Thần đan vào miệng, dù chút lực ép nàng nuốt xuống.

- Tóc xanh, người.. người.. khụ khụ.. người cho ta uống cái gì? Khụ khụ.. khó nuốt.. khó nuốt!

Hắn dùng sức nâng cằm nàng lên, lại không hề thương tiếc bưng một chén thuốc đen thui đổ vào miệng của nàng:

- Khôn hồn thì mau nuốt xuống! Ca ca giúp người khôi phục thần thức!

- Ừm.. ừm..

***

Điệp Lạc Thần đang thiền tọa trên không đột nhiên mi mắt ngái trĩu xuống, ngài chậm rãi mở mắt cố gắng nhìn một phần quang phát ra từ miếng kim thạch.

- Lễ nào Ưu nhi gặp chuyện?

Điệp Lạc Thần phi thân hạ xuống đất, vừa hay có người chạm vào kết giới xung quanh Linh Lan điện, ngài liền lập tức cười gió rồi đi.

Mà phía bên ngoài kết giới Vô Ưu khản đặc cổ gọi lên từng tiếng:

- Sư phụ, đồ nhi về rồi! Ưu nhi về rồi!

Điệp Lạc Thần thoáng thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc, trong lòng mừng rỡ vô cùng, thế nhưng khi vừa đáp xuống trước mặt nàng ngài đã nhận ra điều khác lạ. Mặc dù là khí tức này mười phần quen thuộc nhưng tại sao trong ánh mắt kia lại ẩn chứa vẻ giảo hoạt và có phần tinh ranh khác hẳn với ngày thường?

- Sư phụ, đồ nhi đã về rồi đây, người không vui sao?

Đồ nhi? Nghe sao quá xa lạ!

Điệp Lạc Thần tập trung nhãn lực nhìn nàng từ đầu tới cuối quả thật không có điểm gì khác lạ, chẳng lẽ là ngài nghĩ quá nhiều?

- Về là tốt rồi!

Hắn yêu muội nên sẽ tin muội.

Một giọng nói lại vang lên, Vô Ưu khòe miệng nhếch lên đầy tà mị:

- Sư phụ, ta nhớ người, rất nhớ...

Nàng đang làm gì vậy?

Môi kẻ môi khiến Điệp Lạc Thần một phen đông cứng, nàng.. nàng cư nhiên lại hôn ngài trước thanh thiên bạch nhật? Lại còn táo bạo như thế? Đường như nàng đã trở thành một người hoàn toàn khác!

Điệp Lạc Thần trấn tĩnh, hai tay không cần dùng sức là có thể đẩy nàng cách xa:

- Vô Ưu! Ngươi có biết ngươi đang làm gì không?

Vô Ưu đôi mắt nhu huyền khẽ chớp:

- Sư phụ, ta biết, ta thích người. Đừng cự tuyệt ta.

Muội phải dùng mỹ nhân kế.

Đối phó với con người như hắn phải giả vờ đáng thương, phải diễn khổ nhục kế.

Bằng mọi giá khiến hắn tin tưởng muội.

Nhân lúc hắn không phòng bị mà tìm ra sơ hở.

Đến khi đó... chúng ta sẽ dễ dàng chiếm thế thượng phong!

Nhờ cả vào muội, công chúa của ta!

- Sư phụ - Nàng tỏ vẻ đáng thương, dần dần lấy lại nét mặt ngây thơ, tuy nhiên.. có giả cỡ nào cũng không thể giống được. - Nếu người không cần ta nữa, ta liền rời đi mãi mãi!

Điệp Lạc Thần đương nhiên không phải đồ ngốc, Huyền Ảnh Minh Hạo ới Huyền Ảnh Minh Hạo, ngươi ch rằng làm như vậy ngươi liền có thể chiếm thế thượng phong?

Là ai rơi vào bẫy của ai? Còn chưa biết được.

- Ta không cho ngươi đi. Nếu đã về.. cùng ta đi thăm Tử Mộng Tuyệt Liên đi, hắn vì ngươi mà sầu héo.. còn có cả Bách Hoa tiên nữa.

Vô Ưu nuốt hết nước mắt giả tạo, nàng bày ra bộ mặt ngây thơ khẽ gạt đầu rồi nhanh chóng bám lấy ống tay áo của ngài mà thuận lợi vào được bên trong Linh Lan điện.

Sư phụ, ngày chết của ngươi cũng sắp tới rồi! Ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Hồi 13.

Ưu nhi, muốn giết vì sự rất đơn giản!

Khắp trong ngoài Linh Lan điện ngoại trừ Hoa Thần ra thì không ai có thể nhận thấy được sự khác lạ của Vô Ưu, ngoài mặt nàng vẫn hoạt bát, vui vẻ nhưng trong lòng lại âm thầm tính kế xem làm cách nào mới có thể khiến Hoa Thần lộ ra sơ hở.

Thật ra vốn dĩ ca ca nàng cùng Hoa Thần không có bất cứ thâm cừu đại hận nào cả mà bản thân huynh ấy cũng không xem Hoa Thần là vật ngăn đường. Chỉ có điều giữa Hoa Thần và Yêu Thần trước kia là có xích mích không hề nhỏ. Mà hiện tại Yêu Thần kia đã dần dần nắm giữ ý thức của Huyền Ảnh Minh Hạo.. chính vì thế mà cho dù hắn không muốn gây sự với Hoa Thần thì cái tên Yêu Thần kia cũng sẽ mượn thân làm loạn!

Nhưng mà tiêu diệt Hoa Thần thì đối với Ma Tộc của nàng mà nói là chuyện vô cùng tốt, ít nhất có thể bớt đi một trở ngại lớn.

***

Hồ nước Lưu Ly phản chiếu một tầng bảy sắc kéo dài từ mặt hồ lên đến Linh Lan điện, Vô Ưu trong lòng thầm tính quý kế. Nàng quyết định nhảy xuống hồ tắm thử một phen.

Nước trong hồ trong sáng như Lưu Ly, lại thanh mát như nước mát của trời, Vô Ưu vô cùng thoải mái, nàng vươn mình ngâm trong dòng nước, thỉnh thoảng lại vốc một ít thoa lên cổ, lên mặt, làn da được nước rửa sáng bóng và trắng nõn như một cánh hoa hồng. Mái tóc nàng dài buông tuýt ý cho nước nhiều loạn, trên môi không lúc nào là không nở một nụ cười sáng lạn tựa như tiên tử giáng trần.

Những cảnh thế này không biết có phải tình cờ hay không lại thu hết vào tầm mắt của Điệp Lạc Thần, hai gò má nhất thời ửng đỏ. Mặc dù nói nàng là do ngài nuôi lớn nhưng ngoại trừ lúc nàng còn nằm nôi thì ngài chưa từng nhìn thấy nàng... nàng thoát ý như vậy. Điệp Lạc Thần không biết phải làm sao đành xoay người bước nhanh về phía Linh Lan điện.

Đạt được mục đích, Vô Ưu thu lại thần sắc trẻ con vừa rồi đồng thời rời khỏi hồ Lưu Ly, nét mặt lại trở nên ranh ma狡 hoạt. Để xem, sức quyến rũ của nàng đã tới mức nào rồi!

***

Từ sau khi trở lại phòng của mình, trong đầu Điệp Lạc Thần lại không ngừng quán quanh hình ảnh của tiểu đồ nhi, mặc dù biết nàng đang cố tình quyến rũ nhưng ngài lại không nổi trùng phập mà chỉ cảm thấy vô cùng xót xa. Nếu như Ưu nhi mà biết khi thần trí nàng "thức tỉnh" lại đi làm mấy chuyện quyến rũ sư phụ, liệu nàng có chịu được không? Nếu như vậy thì nàng thà bản thân mãi mãi là một đứa ngốc được sư phụ thương yêu bảo bọc, còn hơn một kẻ luôn làm cho người khác cảm thấy nhớ nhức, tránh xa.

Điệp Lạc Thần thầm mặc niệm: đó không phải là Vô Ưu, là Huyền Ảnh Minh Nguyệt, là công chúa của ma giới. Vô Ưu là đồ đệ, nàng là đồ đệ. Nàng bị Minh Nguyệt khống chế, phải cứu nàng, phải cứu nàng.

Ngài tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có ngần ấy câu thôi nhưng một tiếng gọi của Vô Ưu đã mạnh mẽ phá vỡ tường thành vững chắc ngài vừa mới dựng nên. Đầu óc như chấn động mạnh, ngài không ngờ nàng lại to gan đến như vậy.

"Lạc Thần." Vô Ưu uốn éo người đẩy cửa bước vào trong. Hôm nay nàng đặc biệt ăn mặc ít vải.. muốn làm ngài cao hứng. Có điều... nàng quá xem thường ngài đi thôi!

"Vô Ưu! Không biết lớn nhỏ!" Điệp Lạc Thần tức giận.

"Sư phụ!" Nàng chớp chớp mắt ra vẻ vô tội, lại chạy đến nắm lấy cánh tay của ngài ra sức lắc: "Đồ nhi biết sai rồi, đồ nhi không dám gọi tên của sư phụ nữa!"

Nàng sai không phải sai ở đây!

Cảm giác trên mu bàn tay truyền đến một trận đau nhói, Điệp Lạc Thần rút tay ra khỏi nàng tỉ mỉ quan sát... quả nhiên.. là nước hồ Tuyệt Tinh! Ngài là thần nên cảm giác đau cũng đã nhanh chóng qua đi chỉ để lại một vết màu đỏ thẫm giống như vết bớt.

Hành động nhỏ này đều được Vô Ưu thu trọn vào tầm mắt, nàng bỗng nhớ lại trong ký ức của Vô Ưu kia có rất nhiều lần Điệp Lạc Thần bị đau vô cớ, hiện tại nhìn thấy vết thương kia thì cái thất trong lòng cũng được tháo gỡ, nhưng sau đó nàng lại vô cùng đắc ý vì mỹ nhân kế không phải không có hiệu quả, mà bởi vì Điệp Lạc Thần che giấu quá sâu!

Ngài thật sự không có che cũng không hề giấu diếm, tình cảm ngài dành cho tiểu đồ nhi kia hoàn toàn là sự thật, hoàn toàn công khai giữa thanh thiên bạch nhật, chỉ có điều ngài vẫn không tình nguyện bắt ép một tiểu cô nương ngốc nghếch gặt về nhà! Ngài đối với Vô Ưu là hoàn toàn thật tâm, thật ý, ngài chỉ

động chân tình với Vô Ưu mà không phải là Huyền Ảnh Minh Nguyệt. Cơ thể ngài có cảm giác đau là bởi vì Vô Ưu chứ không phải Huyền Ảnh Minh Nguyệt! Hiện tại.. nàng đã lắm!

Ưu nhi, vì sư sẽ tìm cách để nàng khôi phục lại như lúc ban đầu. Ưu nhi, hãy tin tưởng vì sư!

Sự đặc ý hiện rõ ràng trên mặt, Vô Ưu (Minh Nguyệt) càng cố tình cắn miếng to hơn, nàng lại ngồi xuống bên cạnh Điệp Lạc Thần:

"Sư phụ, rõ ràng người thích Ưu nhi, tại sao không để cho Ưu nhi hầu hạ người?" Vô Ưu vươn tay ôm lấy cổ ngài thuần thực vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ.

Nếu không phải muốn dụ nàng cắn câu, Điệp Lạc Thần tuyệt đối không thể để thân thể của tiểu đồ nhi tùy tiện làm loạn như vậy được. Mặc dù hiện tại nàng đã là một con người hoàn toàn khác, tuy nhiên.. thân thể này vẫn là của Ưu nhi.

Điệp Lạc Thần nháy mắt thấy đầu óc mình mơ hồ choáng váng. Ngài cứ nhiên bị trúng độc! Không cần hỏi cũng biết ai là tên đầu sỏ! Ngài cả người mơ hồ hồ hồ khó chịu được Vô Ưu đỡ nằm xuống giường, nàng tiện thể gối cằm trên ngực ngài hưởng thụ một chút hương hoa nhàn nhạt. Haizz, nếu như người này không nằm trong sổ phải tử của ca ca, có lẽ... nàng sẽ giữ ngài bên cạnh làm phò mã của ma giới! Chắc chắn, thật đáng tiếc thay cho một đóa hoa anh tuấn mỹ miều...

"Sư phụ, nguyên thần của người là gì?" Vô Ưu nhỏ giọng hỏi.

Điệp Lạc Thần trúng phải độc Mê Hồn, là loại độc lợi hại nhất của Huyền Ảnh Minh Nguyệt. Độc mê hồn.. mê hoặc tâm tính con người, còn có thể sai khiến người khác làm theo ý của mình.

Khoẻ miệng mơ hồ thốt ra: "Là đóa hoa màu xanh trên Kiến Mộc."

Vô Ưu cong khoẻ mắt, lại dùng thanh âm mê hoặc tiếp tục hỏi: "Muốn người chết... có đơn giản không?"

"Rất đơn giản!"

"Vậy phải làm thế nào?" Vô Ưu nghiêng mình chuẩn bị ghi nhớ.

Điệp Lạc Thần thờ dài trong bụng, Ưu nhi, ta hy vọng, nếu sau này nàng biết được... có thể tha thứ cho ta và tha thứ cho bản thân nàng.

Minh Nguyệt kiếp trước, Vô Ưu kiếp này... chung quy... cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.. không phải sao?

Thấy ngài chần chừ không chịu nói, Vô Ưu lại tăng độc cao lên một bậc: "Làm thế nào mới có thể khiến người chết đi?"

"Ngũ tinh diệu nhật, lôi chấn khai thiên, sức mạnh Yêu Thần, phá... huỷ thần nguyên.. Lạc Thần mạng vong!"

Ngũ tinh diệu nhật...

Lôi chấn khai thiên...

Sức mạnh Yêu Thần...

Phá huỷ thần nguyên...

Lạc Thần mạng vong!

Không hiểu tại sao khi nghe đến những lời này trong lòng Vô Ưu lại cảm thấy vô cùng khó chịu, từng hồi quặn đau như dao ai cắt. Nàng đứng dậy vụt chạy ra khỏi phòng của ngài, nét mặt vô cùng bi thương xen lẫn căm giận. Nhưng... nàng đang giận cái gì? Nàng đang đau lòng cái gì chứ? Hoa Thần đắc tội ca ca thì hẳn phải chết! Tại sao nàng lại thống khổ? Lẽ nào.. Vô Ưu kia đã quay trở về? Không! Không! Không có Vô Ưu nào cả, từ giờ trở đi chỉ còn lại Huyền Ảnh Minh Nguyệt!

Điệp Lạc Thần chậm rãi mở mắt ra, trước mắt đã không còn sương mù giăng dày đặc nữa mà trở nên vô cùng rõ ràng. Minh Nguyệt ới Minh Nguyệt, nàng nghĩ nàng có thể hạ được độc ở trên người của ngài hay sao? Thân thể đã là một thân hoa có lý nào lại không giải được độc tính của hoa mê hồn kia chứ? Nàng cứ nghĩ rằng ngài đã mắc câu... thật không thể ngờ lưỡi câu kia ngược lại mắc ở trong họng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đóa hoa trên Kiến Mộc

- Nhanh như vậy liền tra ra?

Vô Ưu (Minh Nguyệt) gật đầu.

- Hắn ta há lại có thể dễ dàng bị độc của muối khống chế? - Huyền Ảnh Minh Hạo xoa xoa viên dạ minh châu khảm trên tay ghế, bộ dáng thờ ơ rõ ràng là không tin.

Minh Nguyệt thấy điệu bộ của hắn liền chán ngán, vị ca ca ma tôn này của nàng khi nào thì tính đa nghi nặng tới như vậy?

- Ca ca, muối quả thật có thể khống chế được hắn. Lúc đầu có hơi khó khăn nhưng khi muối tăng thêm độc tính thì đã hoàn toàn khống chế được hắn. - Nàng nói với vẻ mặt đắc ý - Hoa Thần thì sao chứ, chẳng qua cũng chỉ là một tên quá sức tầm thường!

Huyền Ảnh Minh Hạo bực tức đi day day góc trán, muối muối này của hắn bản tính vẫn ương bướng và xem thường kẻ thù như cũ... Cũng không nghĩ xem bản thân đã bao nhiêu tuổi rồi lại còn háu thắng như thế.

- Muối quá xem thường trí tuệ của hắn rồi!

- Sao? - Minh Nguyệt không để ý nhưng cũng phụ họa.

- Còn không nghĩ xem ca ca của muối là bị ai dùng kế hợp lực phong ấn khiến ta chịu thống khổ bao nhiêu năm! - Huyền Ảnh Minh Hạo vô cùng tức giận, hắn tùy ý phát tiết xuống viên dạ minh châu làm nó vỡ ra tám mảnh.

Minh Nguyệt càng nghe càng mông lung, mơ hồ. Đại ca khi nào lại bị phong ấn? Không phải khi hắn vừa mới sinh ra thì Thần giới đã diệt vong hay sao? Thắc mắc là vậy nhưng nàng vẫn tiếc viên dạ minh châu hơn. Nó là vật quý ở Đông Hải, phải hơn trăm năm mới có được một viên... ấy thế mà lại trở thành vật hy sinh dưới con giận của đại ca.

- Ca, khi nào huynh lại bị phong ấn?

Huyền Ảnh Minh Hạo bị hỏi cũng lập tức giật mình... hắn.. từ khi nào lại có thể có ký ức của Yêu Thần? Xem ra.. tình trạng thân thể bị chiếm đã dần dần trở nặng. Chỉ tiếc hắn bây giờ lại trở thành vật hy sinh.

- Không có gì. Trước.. muối nên về Linh Lan điện. Chuyện nguyên thần ta sẽ tìm cách tra rõ.

- Được, vậy muối đi trước. - Nói rồi hoá thành một luồng quang màu tím biến mất vào hư không.

- Mặc kệ lời người nói là thật hay giả, dù sao... ta cũng phải thử! Hoa Thần... người chờ chết đi. Ha ha ha!

***

- Từ Hàn, Từ Ngọc lại đi đâu rồi?

Tiểu hài tử áo trắng lễ phép trả lời:

- Tỷ tỷ....

- Có phải lại đi tìm thúc thúc con không?

Từ Hàn hai trông mắt khê đảo, tỷ tỷ, không phải đệ không muốn giấu mà vì tỷ... nhiều lần quá nên bại lộ!

- Dạ... tỷ ấy...

- Được rồi!

Bạch Từ Họa bắt đầu đi thở dài một cái, Tuyệt Tình Điện của hắn... thật là trống rỗng. Vậy cũng tốt, không ai làm phiền hắn tu tâm!

- Đi, con đi tìm bá bá chơi đi. - Hắn phải công nhận, sư huynh thật sự rất thương đứa nhỏ này... mặc dù huynh ấy vẫn như cũ.. đối Tiểu Cốt vẫn không một chút thiện cảm. Phải chăng là vì nó giống hắn, sư huynh định bồi dưỡng nó thành một Từ Họa thứ hai? Thôi mặc kệ, dù sao cũng có Tiểu Cốt ngày ngày giảng đạo.. chắc nó cũng không đến nỗi trở thành bản sao cố chấp, cứng đầu giống hắn đi!

- Dạ, vậy con đi Tham Lam điện tìm bá bá. - Thoát một cái lại cười kiêu của hắn bay đi.. đúng là cha nào con nấy!

Hắn xoay người định tiến vào trong điện thì đột nhiên nhận được truyền âm của Hoa Thần.

- Từ Họa, kế hoạch thành công một nửa. Về phần Kiến Mộc, phiền người nói lòng canh gác.. không canh gác cũng chẳng hề gì.. nếu như ta may mắn còn sống, ta sẽ trả lại cho người một Kiến Mộc khác. Nếu ta chết.. thành thật xin lỗi người vậy.

Giọng truyền âm rút đi xa dần, Bạch Từ Họa hoá thành một luồng sáng trắng biến mất. Hắn đến bên cạnh Kiến Mộc hồi xuân, trên ngọn cây có một đoá hoa Từ Liên màu xanh lam nhạt, vầng quang nhấp nháy mang dấu hiệu của sự sinh tồn.

- Hoa Thần, có cần thiết phải như thế không? - Khoé miệng Bạch Tử Họa cong lên tạo một vòng cung tuyệt đẹp. - Hanh Tức!

Con vật nhỏ giống heo từ trong bụi rậm chui ra, nó hếch hếch cái mõm thân thiết mà cung kính gọi chủ nhân.

- Ngày Hoa Thần đấu với Huyền Ảnh Minh Hạo, ta sẽ đưa mọi người ở Trường Lưu rồi đi trước, ngươi hãy ở lại giúp ta quan sát cục diện.

Hanh Tức ô ô kêu hai tiếng rồi tiếp tục chui vào bụi rậm. Nhiệm vụ lần này thực sự.... quá nhàn rồi!

Bạch Tử Họa vung tay thu hồi kết giới màu vàng xung quanh Kiến Mộc. Tầng kết giới này được lập ra khi Hoa Thần sống lại, không phải để bảo vệ nguyên thần của ngài mà để bảo vệ những đệ tử Trường Lưu thoát khỏi sự tò mò dẫn đến tai họa. Vì thế hẳn mới để Hanh Tức ở nơi này canh giữ.

Nguyên thần của Hoa Thần chính xác là một thứ vừa đẹp lại vừa độc, sức mạnh bảo vệ càng lớn hơn bất kì cái kết giới nào khác, vì thế... cái mà Bạch Tử Họa thu hồi chính là thuật che mắt.

...

Cũng vào tối ngày hôm đó, một luồng ma khí đậm đặc cả gan xông vào hậu viện của Trường Lưu, không còn nghi ngờ gì nữa hẳn chính là cánh tay đắc lực của Huyền Ảnh Minh Hạo - Tư Tiên Đề. Vấn đề ma khí rất nhanh liền bị phát hiện, tuy nhiên do được lệnh của chương môn Trường Lưu Bạch Tử Họa nên mọi người vẫn làm lơ như không hề hay biết, vì thế cuộc điều tra của ma giới lần này rất thuận lợi.

...

- Thế nào?

- Quả đúng như lời của công chúa. Trên Kiến Mộc thật sự có Tử Liên màu xanh lam. Hơn nữa, pháp lực hộ thể của đoá hoa đó cực kỳ cường đại, thứ cho thuộc hạ không thể tiến gần. - Tư Tiên Đề nửa quỳ nói.

Huyền Ảnh Minh Hạo nâng tay vuốt sợi tóc mảnh vương trên trán, cũng không cảm thấy điều gì kì lạ:

- Nguyên thần của Hoa Thần là cái dạng gì ta còn không biết sao. Ngươi trước đứng lên. Ta không trách tội. Đợi hôm nào đó chúng ta đi dạo Trường Lưu son một chuyến!

- Thuộc hạ tuân mệnh!

...

Trở lại điện Linh Lan, Minh Nguyệt lập tức thay đổi ngoại hình áo tím tà mị bằng bộ y phục xanh lam đơn giản. Nàng cực kỳ không thích chút nào. Mất thẩm mỹ của nàng lúc bị si ngốc cũng thật là quá tệ, nghĩ làm sao lại chỉ thích mặc mỗi bộ này! Nếu như hiện tại thay đổi thì ắt hẳn sẽ bị Hoa Thần nghi vấn, vì thế nàng liền nhịn, nhịn để làm một Vô Ưu đơn thuần mà ngu ngốc!

Thật ra thì hiện tại nàng vẫn như trước... ngốc nghếch, chỉ có dã tâm cùng thù đoạn là tăng lên không ít.

- Ưu nhi!

- Sư phụ, để người phải chờ, hi, con tìm được mật ong này! - Thực chất là cái này nàng tự mình biến ra, tưởng ngài dễ lừa lắm sao! Đúng là ngốc!

Điệp Lạc Thần miễn cưỡng đưa tay cầm lấy hũ mật ong đem cất cẩn thận, trên tay không truyền đến cảm giác ấm nóng như cách mà Vô Ưu - cô bé ngốc ngày xưa thường dùng. Ngài biết, nàng này sẽ không bao giờ cho mật ong vào lòng ừ đến khi chúng hấp thụ đủ nhiệt độ của cơ thể. Nàng này cũng sẽ không biết được làm như thế thì vị ngọt sẽ tăng lên...còn có tác dụng dưỡng nhan sắc.

Thôi được rồi, ngài phải công nhận một điều "Vô Ưu" này hoàn toàn không biết được cái gì hết!

Kể cả tình cảm ngài dành cho đứa ngốc kia.

- Con.. vất vả rồi.. đi về nghỉ ngơi đi. Vì sư muốn yên tĩnh một lát.

Thấy ngài không truy cứu, Huyền Ảnh Minh Nguyệt lập tức vui vẻ rời đi, khoé môi khẽ nhếch lên một nụ cười tà mị mà thâm hiểm rồi nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hoàng hôn trước đêm đen [1]

[1] là một câu thành ngữ tác giả học được từ bà ngoại, ý nói phía sau những gì tưởng chừng như bình yên là sóng gió sắp sửa đến.

Điệp Lạc Thần đứng thờ người, hai tay chắp sau lưng, bóng dáng phảng phất mà cô độc. Ngồi ngược mắt nhìn ánh trăng sáng bạc treo tít trên trời cao, làn gió mùa thu khẽ lay động vạt áo bào xanh và vài sợi tóc vurun dài đến thắt lưng.

Tinh tú từ xa mang ánh sáng mập mờ dần xuất hiện lên từ phía chân trời, không biết từ lúc nào đã trở nên chen chúc tạo thành một con sông ngân hà uốn lượn nhiều khúc quanh co và phát ra thứ ánh sáng kì ảo tuyệt đẹp.

Nhưng...

Người không bằng cảnh, Cảnh không bằng người.

Mặc dù bóng dáng ngài có lẻ loi, có cô độc nhưng lại trở thành trung tâm của mọi điểm nhìn, ánh trăng dịu dàng từ trên cao rơi xuống chỗ ngài như một cột sáng nổi bật giữa thiên không, khuôn mặt góc cạnh mà nhọt nhọt nhưng vẫn toát lên thần thái cao quý của một vị thần thượng cổ.

Hôm nay là ngày cuối cùng, ngày cuối cùng được ở nơi này nhìn lại quá khứ đã qua rồi mấy trăm năm kể từ khi ngài tái sinh trên đỉnh Kiến Mộc.

Có luyến tiếc. Có nhớ nhung nhưng không hề hối hận.

Ngài đưa ánh mắt nhìn rất lung, sau đó lại nhìn về Từ Mộng Tuyết Liên.

Lần này Yêu Thần xuất hiện là để trả thù riêng, chính vì thế mà hắn cũng không muốn làm ầm ĩ gây nên phiền phức không đáng có. Vì vậy nên ngoại trừ chương môn Trường Lưu Bạch Tử Họa thì không còn một người nào biết đến trận đấu ngày mai. Chắc có lẽ Tử Họa hắn cũng đã đưa hết đám đệ tử kia đi rồi chứ?

Điệp Lạc Thần bắt đầu dĩ thử dài. Dù sao này... cũng không thể xem là quyết đấu được mà chính xác là tấn công Trường Lưu tiêu hủy Kiến Mộc!

Ngài bồng ngược mắt lên nhìn dãy ngân hà một lần nữa, khoé môi khẽ cong lên: "Một bọn ngu ngốc! Chẳng trách năm xưa ngươi bị ta lừa phong ấn lại. Xem ra... đã bao nhiêu năm rồi mà ngươi cũng vẫn như thế!" Mặc dù người ra tay phong ấn chính là Hoa Thiên Cốt cùng chúng thần nhưng mà người lừa Yêu Thần mắc bẫy lại chính là ngài - Hoa Thần. Vì thế hắn hận ngài là hoàn toàn chính xác!

- Lần này hãy để ta cùng ngươi đi đi, hy vọng Yêu chương của ngươi sẽ sớm ngày tan biến.

Huyền Ảnh Minh Hạo: hất xì liên tục!!!!

Không hiểu sao đêm nay "Vô Ưu" bị mất ngủ, nàng căn bản không thể chợp mắt được, vì thế nàng không ngừng thôi miên bản thân liên tục đếm... hoa! Đây là cách mà sư phụ dạy cho Vô Ưu khi nàng còn rất nhỏ.

Nhưng đếm chưa được ba tiếng thì "Vô Ưu" nhớ lại hình như có cái gì không đúng. Đúng rồi, sao nàng lại gọi Hoa Thần kia là sư phụ? Chẳng lẽ Vô Ưu kia đã trở về rồi sao?

- Không thể nào! Ta rõ ràng nhớ ta là Huyền Ảnh Minh Nguyệt, sao tự dưng lại nhớ tới Hoa Thần kia? Đúng rồi, sao lại nhớ hắn? Là không đành lòng hay sao? Ủ, tính ra hắn cũng đẹp không kém ca ca... nhưng mà ca ca nói hắn nhất định phải chết... như vậy... haiz, không nghĩ nữa. Đường đường là một công chúa sao có thể vì ham mê sắc đẹp mà làm trái lệnh ca ca! Vẫn nên đi ngủ trước.

Bộ dáng ngốc nghếch này của "Vô Ưu" rất giống với Vô Ưu trước đây khi nàng suy nghĩ về việc sau này có nên lấy sư phụ hay không. Lúc đó nàng đã nói: "Dù sư phụ không muốn ta cũng phải... theo ý của người." Rồi ảo não nằm lăn ra trên khóm hoa cúc trắng.

Nàng... vẫn không có chí khí như vậy.

Suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng nàng cũng có thể ngủ được một giấc, tuy nhiên trong lúc ngủ nàng mơ hồ nhận thấy có cái gì đó chiếu lên người nàng một cái khiến cơ thể hơi khó chịu, song lại chìm vào giấc ngủ say.

****

Bên ngoài gió bắt đầu nổi lớn, Điệp Lạc Thần dù không thấy lạnh nhưng cũng làm động tác nhỏ thu tay vào trong áo. Cảnh đêm đêm nay thật đẹp, ngài muốn đứng nhìn nó thêm một lát nữa, nhìn lại những ký ức và khung cảnh quen thuộc của nơi này... để khi ngài một lần nữa ra đi cũng sẽ không hối tiếc mà quay đầu nhìn lại.

Bỗng từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

- Sư phụ, cẩn thận lạnh.

Điệp Lạc Thần sững sốt xoay người lại thì quả nhiên nhìn thấy Vô Ưu người khoát áo màu xanh, trên môi là nụ cười tươi tắn ngây ngô đã lâu không nhìn thấy. Nhưng... đó chỉ là một luồng ý thức, không phải là một linh hồn trọn vẹn.

Nàng ngờ nghệch phát hiện mình nói sai bèn khẽ cười:

- A, sư phụ vốn không lạnh.

- Sao lại chạy ra đây? Người kia đâu? - ngài cũng thật bất ngờ, không hiểu vì sao ý thức của Vô Ưu lại có thể tách khỏi thân xác mà chạy đến tìm ngài.

Vô Ưu đưa tay gỡ đầu rồi thuận thế lao vào trong lòng ngài, lại ngậy ngô trả lời: "Ưu nhi không biết, vừa nãy có một luồng sáng chiếu vào sau đó kéo Ưu nhi đi ra ngoài. Hì, Ưu nhi cảm thấy được tự do thật là thích cho nên liền đi tìm sư phụ."

Điệp Lạc Thần mi mắt cong cong, đem ý thức của nàng ôm vào trong ngực:

- Được rồi, Ưu nhi của sư phụ ngoan.

Vô Ưu thoải mái vùi mặt vào trong lồng ngực ấm áp của ngài, nàng cảm nhận được nhịp tim của ngài đập từng nhịp chậm rãi đến không thể nào chậm hơn được. Nàng bỗng dừng lại nhớ đến những hành vi xấu hổ của "Vô Ưu" kia khiến nàng bất giác rung mình một cái muốn thoát ra.

- Sư phụ, xin lỗi. Sau này Ưu nhi không dám nữa.

- Ưu nhi không có làm gì sai tại sao phải xin lỗi?

Vô Ưu khoé mắt hơi hoeen đỏ, nàng lại oà lên khóc lóc một trận:

- Sư phụ, Ưu nhi luôn cảm thấy người sắp xa Ưu nhi có phải không? Người đừng đi mà, Minh Nguyệt kia là người xấu... nàng ta hại sư phụ... hại Ưu nhi thành nghiệt đồ!

Thần thức không đủ khiến nàng nói năng loạn xạ không hề có thứ tự, nhưng Điệp Lạc Thần vẫn có thể nghe và hiểu được, ngài xoa nhẹ đầu nàng rồi ôn nhu nói:

- Ưu nhi ngoan đừng khóc, sư phụ sẽ không... không sao đâu. Không phải lỗi của Ưu nhi. Ngoan khóc sẽ không đẹp nữa.

Vô Ưu khóc ra một tràng thì hương rượu Vong Ưu cũng theo đó mà lan hương ngào ngạt... rõ ràng cùng là một người nhưng thiện ác lại bất đồng khiến hồn phách tách ra thành hai bản thể, nhưng mà cái thiện bao giờ cũng yếu thế hơn sự tà ác... vì thế mới tạo ra sự khác biệt này.

- Ưu nhi, ngày mai cho dù có xảy ra chuyện gì thì sau này con cũng không được cảm thấy áy náy có biết chưa?

Vô Ưu tiếp tục bị ngài kéo vào lòng, tiện thể đem nước mắt nước mũi à không phải .. là rượu Vong Ưu lau luôn vào áo bào xanh không may dính một hạt bụi kia...

Điệp Lạc Thần cười lớn, đứa nhỏ này mới đúng là đồ nhi ngọc của ngài, thích lấy áo ngài lau nước mũi!

- Sư phụ, hứa với Ưu nhi, nhất định phải bình an... còn Minh Nguyệt đó người nhất định không được để ý đến đâu đó.

Nói xong bóng dáng biến hóa từ luồng ý thức lập tức trở lại thành một vệt sáng màu hồng vụt đi mất dạng. Có lẽ nàng đã bị gọi trở về. Mặc dù lương thiện của nàng bị Hối Thần thảo phong ấn lại nhưng xem ra nàng vẫn luôn mạnh mẽ chống lại ý niệm tà ác của Minh Nguyệt nên thỉnh thoảng Minh Nguyệt mới tưởng Vô Ưu kia đã trở về.

Điệp Lạc Thần nhìn theo bóng nàng biến mất vào hư không, đáy lòng dâng lên một cổ chua xót, tiếc nuối kéo dài... lại vô cùng vui sướng vì.. đồ nhi của ngài cuối cùng cũng biết ghen!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hoa nở rồi cũng có lúc phải tàn.

Ngay sáng hôm sau Huyền Ảnh Minh Hạo dẫn theo Tư Tiên Đề và một số ma tướng tấn công vào Trường Lưu sơn phá hủy Kiến Mộc. Một ngày trước đó hần bỗng nhiên nhận được tin tức rằng hôm nay Bạch Tử Họa sẽ đưa các đệ tử xuất sơn nên hiện tại hần tiến vào coi như là hợp thời điểm.

Bên ngoài Trường Lưu sơn được bao bọc bởi ba tầng kết giới mạnh mẽ, càng tiến vào sâu càng vô cùng khó thoát khiến cho bọn ma tướng thương vong hơn phân nửa. Huyền Ảnh Minh Hạo cảm thán khen một câu:

- Quả không hổ danh là người đứng đầu lục giới. Bạch Tử Họa dám bỏ trống Trường Lưu sơn ắt hẳn đã có đề phòng, quả nhiên là do ta sơ sót.

Nói xong, hần quay trở lại đứng về đầu hàng, về mặt yêu nghiệt rơi vào trầm tư.

Ba tầng kết giới này.. làm thế nào phá giải? Nhu không dùng được mà cương cũng không được. Bạch Tử Họa, xem như người giỏi!

Sở dĩ bên ngoài Trường Lưu sơn xuất hiện ba tầng kết giới là bởi vì Diệp Lạc Thần sợ bọn chúng sinh nghi, lại muốn kéo dài thời gian chờ Ngũ tinh diệu nhật nên đưa cho Bạch Tử Họa liên hoa hộ thể của mình làm thành kết giới vây Trường Lưu sơn vào giữa. Còn vì sao lại phải dùng đến liên hoa hộ thể của ngài thì chuyện này đã quá rõ ràng, miếng kim thạch ngài đưa cho Vô Ưu có thể khắc chế liên hoa... vì thế chỉ cần Vô Ưu mang kim thạch đến đó thì kết giới sẽ được phá bỏ.

Ngài làm thế chính là phân phó mạng sống của mình cho đứa đồ nhi nhỏ bé. Chỉ có nàng mới có tư cách khiến ngài chết đi.

Mà miếng kim thạch đó ngài đã đưa lại cho nàng vào cái hôm nàng xuất ý thức đi ra khỏi cơ thể.

Huyền Ảnh Minh Hạo trầm tư không bao lâu thì từ phía chân trời xuất hiện một bóng dáng mảnh mai, áo bào màu đỏ thẫm thêu chỉ vàng hoa mai bắt mắt, trên gương mặt xinh đẹp như khảm sâu một đoá hoa tường vi đậm nét, khi đến gần trông đoá hoa đó càng thêm yêu dị.

Chúng ma nhìn nữ tử vừa hạ chân xuống mặt đất thì đồng loạt quỳ xuống hô to: "Tham kiến công chúa."

Không sai, nữ tử đó chính là nguyên thân của Huyền Ảnh Minh Nguyệt, nàng rất kiêu kì nâng cánh tay lên ý bảo bọn họ đứng lên song lại xoay người nói với ca ca:

- Ca ca, mọi chuyện thế nào rồi?

Huyền Ảnh Minh Hạo buồn bực chỉ tay về phía bức tường sáng vàng:

- Muội xem, ba tầng kết giới. Rõ ràng là biết chúng ta sẽ đến.

Huyền Ảnh Minh Nguyệt nhìn về phía kết giới song lại thất thần thốt ra một câu mà ngay cả nàng cũng không biết:

- Đây không phải là liên hoa hộ thể của hắc sao?

- Liên hoa hộ thể? Muội làm sao mà biết? - Huyền Ảnh Minh Hạo ngạc nhiên hỏi.

- Muội.. cũng không biết. Có lẽ là vì nó phát ra mùi hương bách hoa.

Từ nhỏ nàng lớn lên nhờ mật của bách hoa tiên nên với hương thơm của nó thì đặc biệt nhạy cảm, nhưng hiện tại nàng là Minh Nguyệt mà không phải Vô Ưu, vì thế mà nàng không nhận ra được cũng phải.

- Nhưng mà ca ca, huynh để ta thử phá xem sao. - Minh Nguyệt nói, trên mặt hiển hiện nụ cười quý mị.

Huyền Ảnh Minh Hạo không ngăn cản nàng, chỉ bảo nàng cẩn thận rồi tránh hẳn sang một bên.

Lần đầu tiên ra tay phá kết giới có một chút chật vật khiến nàng bị phản phệ ngã xuống đất phun ra một ngụm máu tươi:

- Đáng chết!

- Muội không sao chứ?

- Không sao, muội muốn thử lại. - Minh Nguyệt thẳng tắp đứng dậy, không thèm nhìn hắc nói.

Ở phía xa xa có hai cái bóng màu trắng đứng lơ lửng trên không, ánh mắt không ngừng nhìn về phía này.

Nữ tử không nhịn được khẽ hỏi:

- Sư phụ, chàng không cứu bọn họ sao?

Nam tử kia mặt không đổi sắc lại lạnh lùng nói:

- Ta không có cách.

Nữ tử dỗi hờn không thèm nhìn mặt hắc, trong lòng buồn bực không yên. Nàng không muốn mất một người bạn đến từ thần giới, cũng không muốn mất một đứa nhóc dễ thương mà lại ngốc nghếch thích sư phụ giống mình.

Phía sau hai người còn có một đứa bé cũng mặc đồ trắng nốt, phong thái không khác gì nam tử lạnh lùng kia:

- Mẫu thân, cứ chờ xem đi! - Nói rồi nhìn nhanh về phía nam tử áo trắng nháy mắt một cái. Nam tử cho cậu một nụ cười sùng nịnh.

- Hai người các người... ta không thèm để ý đến các người! hừ!

Trong khi bên này chiến tranh lạnh thì bên kia Minh Nguyệt đã tìm được cách phá giải kết giới, nguyên nhân là khi nàng lần thứ hai bị đánh bật ra thì miếng kim thạch trên cổ phát ra ánh sáng màu xanh lục bảo vệ nàng không bị kết giới đá thương. Vì thế...

Minh Nguyệt thi triển pháp thuật dẫn miếng kim thạch vào trong mắt trận để nó xoay vòng ba khắc rồi dùng toàn lực phóng đại miếng kim thạch lên:

- Phá!

Bùm một tiếng cả ba tầng kết giới đều bị nàng một chiêu phá sạch, miếng kim thạch yếu ớt rơi từ trên cao xuống. Huyền Ảnh Minh Hạo không tiếc lời ngợi khen nàng song vẫn không quên nhanh chóng vào tìm Kiến Mộc, hắn đoán Ngũ tinh diệu nhật cũng sắp xuất hiện rồi.

- Trường Lưu sơn sao? Cuối cùng ta cũng có thể danh chính ngôn thuận mà vào ha ha ha ha.

- Đi!

Được vào thánh địa tiên giới mà quang minh như vậy không biết được mấy người đây. Vì thế hắn lấy làm đắc ý lắm.

Nhưng mà ngươi cũng đừng quá đắc ý! - nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng song vẫn tiếp tục xem kịch.

Huyền Ảnh Minh Hạo rất nhanh có thể tìm được nơi giấu Kiến Mộc, trên thân Kiến Mộc đen sì cành lá vuron ra xum xuê xanh mướt, quả nhiên là Kiến Mộc hồi xuân! Tuy nhiên thứ làm nổi bật lên tất cả lại chính là đoá hoa Tử Liên màu xanh lam nhạt, vàng quang hộ thể lấp lánh ánh vàng trông cực kỳ quyến rũ và đẹp mắt.

- Ca, đó chính là nguyên thần của hắn. Đẹp quá!

Huyền Ảnh Minh Hạo nhếch môi cười nhạt:

- Đúng là thứ đẹp mắt nhưng rất nhanh sẽ biến thành một đồng tro tàn. Ha ha ha.

Hắn ngửa cổ cười vừa dứt, trên trời liền xuất hiện dị tượng, năm ngôi sao sáng cùng xuất hiện giữa ban ngày ban mặt. Vừa thấy thế Huyền Ảnh Minh Nguyệt vội nói:

- Ca, tới lúc rồi! Chúng ma nghe lệnh, lập tức tránh ra!

Huyền Ảnh Minh Hạo nhìn dị tượng, sau đó lại nhếch lên khoé miệng, hắn bắt chéo tay kết ấn dồn sức mạnh Yêu thần màu tím hướng về đoá Tử Liên trên Kiến Mộc, mọi chuyện diễn ra không bao lâu thì Diệp Lạc Thần tử từ xuất hiện. Ngài giả vờ ra tay chống lại hắn nhằm tận lực phân tán sức mạnh của hắn để tiện thời cơ tiêu diệt. Lôi chấn sắp xuất hiện rồi!

Huyền Ảnh Minh Hạo thấy một mình không đánh lại hai bên bèn hét gọi Minh Nguyệt đang đứng ngay ra như trời trồng trợ giúp:

- Minh Nguyệt, mau đánh hắn, ca phá nguyên thần!

Được ca ca gọi lúc này nàng mới tỉnh táo trở lại hướng Diệp Lạc Thần tấn công. Ngài bị tiêu hao nguyên khí không ít do nguyên thần sắp bị phá hỏng vì thế mà muốn chống lại đòn tấn công hết sức của nàng, căn bản cũng không thể trụ được lâu.

Nữ tử đứng trên không nắm tay siết chặt, cơ hồ muốn xuống giúp nhưng bị người phía sau ngăn lại:

- Đây là kế hoạch của Hoa Thần, nàng tốt nhất đừng nên phá hỏng. Đây là cơ hội duy nhất để tiêu diệt tàn dư Yêu thần.

Mà lúc này Huyền Ảnh Minh Hạo cũng không thể đắc ý được nữa, hắn cảm nhận sức mạnh của mình dần dần bị Kiến Mộc hút đi, không rút ra được, hắn nhìn sang Diệp Lạc Thần cũng vô cùng chật vật chỉ né đòn chứ không đánh trả thì hừ lạnh một tiếng. Vẫn là một tên đại si tình!

Huyền Ảnh Minh Nguyệt đánh một mình cảm thấy không thú vị bèn vừa đánh vừa.... trò chuyện:

- Ngươi vì sao không đánh trả?

Diệp Lạc Thần vẫn giữ nguyên bộ mặt không thay đổi sắc, có điều lúc này lại có khuynh hướng càng ngày càng tái:

- Vì sư không muốn đã thương nàng.

Vì sư không muốn đã thương nàng.

Vì sư không muốn đã thương nàng.

- Tiểu đồ nhi!

Tiểu đồ nhi

Vì sư không muốn đã thương nàng.

Câu nói của Diệp Lạc Thần không ngừng quẩn quanh trong đầu Minh Nguyệt khiến nàng vô cùng thống khổ, trời đất trở nên quay cuồng. Huyền Ảnh

Minh Nguyệt hét lên một tiếng rồi dùng toàn bộ sức lực tung một chưởng đánh về phía Điệp Lạc Thần, ngài không tránh đi mà ngược lại nhận lấy một chưởng lực to lớn khiến ngài phun ra không chỉ một ngụm máu, tuy nhiên không giọt nào chạm đất mà trực tiếp biến mất trên không.

- Công chúa?

- Minh Nguyệt?

Không ai ngờ được lúc này bên trong Huyền Ảnh Minh Nguyệt xảy ra biến đổi lớn...

- Sư phụ! Sư phụ! - Vô Ưu của chúng ta đã trở về! Vô Ưu, cuối cùng nàng cũng trở về!

Huyền Ảnh Minh Nguyệt sau khi tung một chưởng liền cảm thấy bản thân như không trụ được nữa mà trực tiếp tan biến vào hư không, chỉ còn lại một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt phấn hồng đầm nước mắt và bộ y phục màu xanh lam nhạt, nàng dùng sức đến gần Điệp Lạc Thần nhưng không còn kịp nữa. Từ năm ngôi sao xuất hiện một đạo thiên lôi vững chắc đánh xuống thân Kiến Mộc, Điệp Lạc Thần lao đảo lao về phía đạo thiên lôi đó, trước khi đi, ngài còn nhoèn miệng cười tươi nhìn lại nàng một cái, khẩu hình nói: "Đừng khóc. Vì sư sẽ đau lòng. Ưu nhi, hoa có lúc nở lúc tàn. Vì sư là thần trong loài hoa nên cũng phải tàn đi. Nàng cũng đừng quá đau lòng"

Tiếp theo mọi người đều không nhìn thấy gì nữa bởi ánh sáng nổ bùng ra quá lớn, hầu như bao trùm lên tất cả, Huyền Ảnh Minh Hạo hoàn toàn bị hút vào đạo sấm sét đó mà tan thành tro bụi, Điệp Lạc Thần với hãn coi như đồng quy vu tận. Trong không gian bao trùm bởi ánh sáng đó còn có một tiếng kêu gào thảm thiết khiến cho trời long đất lở.

- Không! Sư phụ! Sao có thể? Sư phụ! Các người trả lại sư phụ cho ta! Hu hu! Sư phụ! Người nói ta khóc người sẽ đau lòng còn nếu người vĩnh viễn không trở lại ta sẽ liệt người vào danh sách những bông hoa mà ta ghét ngày ngày khiến người không được yên! Hu hu! Sư phụ! Bông hoa đáng chết! Aaa! Mau trở lại đi! Ta trở về rồi! Ưu nhi trở về rồi! Người sao có thể vô lương tâm như thế? Bỏ lại một mình ta! Sư phụ, bông hoa đáng chết!

Khi luồng đáng sợ mất dần tan biến, không ai không khiếp sợ bởi cảnh tượng tan hoang trước mắt. Kiến Mộc bị đạo thiên sét oanh tạc nhưng vẫn không may mắn hao tổn gì, ngược lại chỉ trụ một ít lá xanh... quả không hổ danh là Kiến Mộc! Xung quanh đá lở núi bằng đều được Bạch Từ Họa cùng Hoa Thiên Cốt dùng phép chắn lại nên Trường Lưu căn bản không hao tổn gì nhiều, chỉ có điều tiếng khóc của Vô Ưu quá sức oanh tạc khiến bọn ma binh ma tướng cùng Tư Tiên Đề đều chung số phận hồn phi phách tán. Xung quanh cây cối xác xơ, một mảng hoa cỏ bị hủy hoại trở thành một màu xám ngoét. Hanh Tức cũng bị tra tấn không kém nên khi nhìn thấy ba người áo trắng Bạch Từ Họa bay xuống thì lắc cái mình heo chạy ra khoe thành tích.

- Ô ô!

- Hanh Tức, người làm sao thành cái dạng này? - Hoa Thiên Cốt ôm con vật bé dưới chân lên hỏi.

Còn không phải sao, nó sắp thành heo nướng rồi!

- Sư phụ, hu hu, cái gì hoa nở rồi cũng sẽ tàn chứ? Đồ nhi không hiểu! Mãi mãi cũng không hiểu! Sư phụ! Người mau lăn ra đây cho ta! Sư phụ! Hu hu!

Vô Ưu ngồi phịch trên đất, bàn tay ngọc nâng niu đoá hoa Từ Liên đã héo tàn, thậm chí là khô khốc, không còn tí sức sống, vừa mắng chửi vừa cầu xin, dằn vặt, đau đớn cũng không thể thay đổi được kết cục...

Hoá ra ngày đầu tiên ngài nhận nàng làm đệ tử thì sớm biết được sẽ có ngày này, vì thế nên ngài đã giao sinh mệnh của mình cho nàng, quyền sống chết của ngài đều cho nàng quyết định... vì thế nên ngài đưa nàng miếng kim thạch có tính khắc chế làm tín vật bái sư.

Nàng lúc này đã không còn ngốc nữa nên đương nhiên là hiểu. Nàng lấy từ trong ngực áo ra miếng kim thạch màu trắng rất ghét bỏ quăng đi thật xa, song lại quệt nước mắt nói:

- Sư phụ chết tiết dám lợi dụng ta! Tưởng giao mạng của mình cho ta thì ta sẽ cảm kích sao? Là ai luôn miệng nói ta trí tuệ không hơn được? Nhưng xem ra người mới là người ngốc!

- Sư phụ...

- Sư phụ...

- Sư phụ...

Hoa Thiên Cốt nhìn cảnh tượng đau thương trước mắt không khỏi cảm thấy mũi lòng, nhớ năm xưa nàng cũng ở tại chỗ này khóc Đông Phương và khóc Nam Vô Nguyệt mà hiện tại...

- Vô Ưu, muội đừng khóc nữa, ta... Hoa Thần ngài sẽ rất đau lòng.

Vô Ưu không nhìn Hoa Thiên Cốt, cười lạnh hai tiếng:

- Nếu đau lòng sư phụ đáng chết sẽ không bỏ lại ta...!

Miệng thì nói như thế nhưng trái tim nàng đã sớm bị đạo sấm sét đó oanh tạc chôn cùng, nhưng không mắng thì nàng cảm thấy rất khó chịu, rất đau khổ, uất ức, tiếc hận... nàng không nhịn được.

Giọt nước mắt trong như hạt sương mai lăn dài bên má song lại trượt xuống rơi đúng vào tâm đóa Từ Liên, một luồng ánh sáng chói mắt hoá đóa hoa khô trở thành một hạt giống xanh biếc, to đùng như quả trứng gà.. lập tức khiến mọi người tập trung chú ý.

Bạch Tử Hàn là người lên tiếng đầu tiên:

- Vô Ưu tỷ tỷ, Hoa Thần được cứu rồi! Tỷ đừng có mắng nữa!

Bạch Tử Họa sững sờ nhìn con trai mình, tự nhiên cảm thấy bản thân mình thật lười mấy trăm năm. Haizzzz

Hoa Thiên Cốt cũng biết con nói có ý gì nên không nói thêm nhưng..

- Tiểu Tử kia, ta gọi nàng là muội muội vậy mà con lại gọi nàng là tỷ trước mặt ta. Con muốn gây sự gì đây? Hả?

- A, con không cố ý. - Nó liếc nhìn Bạch Tử Họa cầu cứu song lại bị hấn nhân cơ hội chỉ trích nghiêm trọng.

Về phần Vô Ưu, cầm trên tay hạt giống được nhiên là phải mang đi gieo! Nếu nàng còn không biết thì bản thân cũng nên chết đi cho rồi. Vì thế ai làm việc này, nàng cũng nên trở về Linh Lan điện.

Thì ra, hoa nở rồi cũng có lúc phải tàn là ý này.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Nhấn chìm ta trong nước mắt của nàng.

Kể từ khi Vô Ưu mang hạt giống của Từ Liên trồng trong vườn bách hoa thì đến nay cũng đã được gần hai trăm năm. Hai trăm năm nàng tự tay chăm sóc, tự tay bảo vệ cây hoa yếu ớt kia còn hơn cả sinh mệnh và cũng là hai trăm năm nàng tưới nó bằng nước mắt của chính mình.

Hoa Từ Liên không giống như những loài hoa bình thường khác, thân cây to bằng một ngón tay cái và mang màu sắc đỏ rực rỡ, từ dưới gốc trở lên có năm lá hình thù kì dị cũng mang màu đỏ rực như ánh lửa bập bùng. Đài hoa rất to, nâng đỡ một đóa hoa bảy cánh màu xanh của nước biển, đẹp đẽ và rạng ngời nhưng có khi lại vô cùng tĩnh lặng. Xung quanh nó được bao bọc bởi một quang sáng màu vàng nhạt nhợt, là dấu hiệu tượng trưng cho sự sống.

Như một buổi sáng bình thường của một năm nào đó mà nàng không còn nhớ nổi, Vô Ưu lại ra sau vườn, đến ngồi bó gối bên cạnh Từ Liên, một tay đặt trên đầu gối đỡ lấy chiếc cằm nhỏ xinh xắn. Bộ dáng vô cùng thểu nào.

- Sư phụ, Uu nhi chờ người hai trăm năm rồi! Sư phụ, tại sao người còn không tỉnh? Không một chút linh thức...

- Sư phụ, nói một câu với Uu nhi đi.

- Sư phụ...

Bóng dáng nhỏ bé, đáng thương kia không ngừng chờ đợi, không ngừng hy vọng một ngày nào đó Diệp Lạc Thần của nàng sẽ quay trở về, người sẽ tiếp tục dọn dẹp bãi chiến trường do tiếng khóc của nàng tạo ra.. sẽ ôm nàng, an ủi nàng những lúc nàng bị bất nạt... sẽ chải tóc cho nàng như những buổi sớm xa xôi nào đó và.. người sẽ nói với nàng rằng: chúng ta không rời xa nhau nữa.

Tuy nhiên, ngài đã để nàng chờ rất lâu, rất lâu... lâu đến nỗi nước mắt của nàng không còn linh lực nữa, không còn có sức công phá mạnh mẽ làm cho trời long đất lở, không còn hương vị tinh thuần của bình rượu Vong ưu. Tất cả đều không còn nữa.. mà ngài vẫn chưa trở về... vì sao?

- Sư phụ, người xem, hiện tại Uu nhi không còn là thiên sát nữa, không còn gây họa khi khóc nữa. Người mau trở về đi. Uu nhi rất nhớ những ngày tháng trước đây. Sư phụ...

Vô Ưu vươn tay ôm đóa Từ Liên vào lòng, gò má nàng chạm nhẹ lên cánh hoa xanh biếc tạo nên cảm giác vừa mềm mại, vừa êm dịu, một dòng nước nóng hổi từ khoé mắt lại tràn xuống làm ướt át cánh hoa... mùi vị mặn chát làm chua xót lòng người. Đóa Từ Liên hình như hơi cựa quậy, bảy cánh hoa phát ra một luồng sáng nhạt nhòa rồi lại nhanh chóng biến mất. Thay vào đó là cảm giác ấm áp lan truyền khắp toàn thân, hơi thở quen thuộc lại một lần nữa phả vào bên tai.

- Nàng định mưu sát sư phụ hay sao? Đã khóc hai trăm năm rồi, nàng muốn nhấn chìm ta sao?

Vô Ưu giật mình ngẩng gương mặt tràn đầy nước mắt lên đối diện với đôi mắt màu xanh thăm thẳm kia, trái tim không tự chủ được run lên như muốn nhào ra khỏi lồng ngực.

- Sư phụ, người về rồi! Ta không có nằm mơ!

Điệp Lạc Thần sững nhìn đôi mắt sưng húp lên vì khóc của nàng, trong lòng đau xót không thôi:

- Ủ. Sư phụ đã về. Nhiều năm qua ủy khuất cho nàng rồi.

Hai cánh tay nhỏ bé của nàng từ lâu đã để ở trên cổ ngài, nay lại gắt gao ghì chặt xuống. sư phụ của nàng trong trường hợp nào cũng... cao quá đi thôi.

Tuy nhiên, cái ghì chặt này không đơn giản chỉ là để giảm bớt chiều cao của ai đó mà còn là sự thể hiện nỗi niềm dồn nén ngót tận hai trăm năm... muốn một lần nữa níu chặt bóng dáng thân quen ấy, và sợ rằng nếu nàng buông ra.. ảo ảnh này sẽ từ từ tan biến.

Vô Ưu vui mặt vào lồng ngực ấm áp của ngài gào lên thật lớn, nước mắt nàng cứ thế đều tuôn trào trên tấm áo bào xanh.

- Sư phụ, hãy nói với ta đây không phải là ảo ảnh. Không phải... người thật đã trở về...

Điệp Lạc Thần cũng vòng tay ôm lấy nàng, dùng động tác vỗ nhẹ trấn an. Sờ đi nàng cho rằng sư phụ mà mình nhìn thấy chỉ là một ảo ảnh bởi vì nguyên thần Từ Liên của ngài còn có thể sinh ra ảo giác đánh lừa những người không học qua tiên pháp. Ngài chắc hẳn Vô Ưu cũng đã nhiều lần bị nó làm tổn thương, vì thế vòng tay rộng càng thêm siết chặt:

- Ưu nhi, sư phụ thật đã về. Nàng đừng khóc nữa, nàng xem, ta bị nàng khóc sắp héo rồi!

Điệp Lạc Thần kéo kéo mái tóc chỉ cho nàng xem, vốn dĩ là một màu xanh đen rất đẹp nay lại trở thành vàng vàng trắng trắng giống như một con yêu quái!

Vô Ưu liếc mắt nhìn mái tóc của sư phụ bị biến dạng thật thì hoảng sợ ngừng khóc... nếu như vậy.. lần này nàng thật không có bị ảo giác! Nhưng đôi mắt ngập nước vẫn chăm chăm nhìn mái tóc của ngài.

Điệp Lạc Thần khẽ cong khoé miệng:

- Biểu hiện của việc ta bị thừa nước!

- @@!!

***

Điệp Lạc Thần trở lại khiến Linh Lan điện khôi phục không khí như trước, tuy nhiên vì phải chịu một đạo lỗi hình đó mà đến giờ tu vi của ngài thậm chí còn thua xa cả Bạch Từ Họa. Nhưng mà cũng phải kể đến công lao của hắn với tên tiểu tử Tiểu Hân kia, nếu không nhờ mưu kế của bọn họ độ thêm tu vi bảo vệ nguyên thần Từ Liên thì chưa chắc ngài có thể phục sinh chỉ trong vòng hai trăm năm mà thậm chí cơ hội phục sinh cũng không có.

Nhưng mà bọn họ đều không ngờ tới rằng nước mắt của Vô Ưu có thể khiến cho đóa hoa vốn đã héo tàn quay trở về làm một hạt giống hoàn chỉnh như lúc ban đầu, vì thế kế hoạch trùng sinh sau đó đều thay đổi là ngài mỗi ngày đều phải dùng nước mắt của nàng để tưới a! Chính vì thế mà linh lực có trong nước mắt của nàng đều bị ngài hấp thu hết nên hiện tại nàng không còn sức công phá kia nữa

Như vậy cũng tốt! Sau này ngài không cần giúp nàng đi thu dọn tàn cuộc!

Vô Ưu tựa đầu lên hõm vai của ngài, cả hai cùng ngồi trên một tảng đá hướng mắt về phía ánh bình minh, nàng mãi nguyên cười tươi như hoa nở:

- Sư phụ, người biết không, khi đó người thật là ngốc! Còn muốn đi bồi thường Kiến Mộc cho Từ Họa ca ca. Người xem, người bị thương đến nguyên hình cũng héo ứa còn Kiến Mộc kia vẫn bình chân như vại.. chỉ trụ một vài lá nhỏ! Người xem.. người bồi thường cái gì chứ?

Điệp Lạc Thần vuốt cái mũi nhỏ của nàng một cái, nói:

- Ủ, là ta ngốc.. nhưng có một người còn ngốc hơn ta.. mỗi ngày đều ra ngồi bên cạnh ta mà khóc!

Vô Ưu ngẩng phắt đầu dậy, hung hăng trừng ngài một cái:

- Còn không phải vì ta đau lòng hay sao? Khi không lại muốn đi tìm chết! Nhưng mà ta cũng cho người linh lực rồi còn gì?

- Được, được.. đa tạ, mặc dù không cần số linh lực đó ta cũng có thể trở về!

- Người...! Ta không thèm để ý người nữa! - nói rồi một mình nhảy xuống đất bỏ đi không thèm nhìn lại..

Điệp Lạc Thần bất đắc dĩ thở dài, nữ nhân đúng là khó đối phó! Mà đặc biệt, nữ nhân này người phải luôn mang theo bên người, tuyệt đối không thể để nàng rời xa người quá năm bước, nếu không nàng sẽ bị tiểu nhân câu đi mất. Lúc đó người có hối hận cũng không kịp! Vì thế ngài tức tốc đuổi theo, vừa gọi lớn:

- Ưu nhi, đừng giận mà, đừng giận.. nói chuyện với sư phụ đi!

Nghe được có tiếng người đang đuổi theo phía sau, Vô Ưu vận một chút khí lực nhảy lên đám mây bay mất.

Điệp Lạc Thần vẫn không hề thua kém, ngài đưa tay vẫy gọi Liên Hoa Thủy Tích dùng tốc độ vừa phải đuổi theo sau, ai da, nếu ngài cũng vận hết tốc lực thì chỉ trong nháy mắt cảnh tượng sẽ thay đổi mất...

- Ưu nhi, đừng chạy mà!

- Sư phụ đáng ghét, đừng "đi" theo ta!

- Ưu nhi, ta xin lỗi mà.. ta chỉ đùa tí thôi! Ưu nhi...

- ...

- Ưu nhi, ta thực hiện lời hứa khi xưa có được không?

Lời hứa?...

Ừ.. Lời hứa.. trong ký ức có một tiểu cô nương mặt mày hớn hờ hỏi chuyện một lão nam nhân xinh đẹp như hoa..

- Sư phụ, người làm phu quân con được không?

Lão nam nhân sững sờ một chút rồi nói:

- Khi nào Ưu nhi lớn đã.

Ừ.. đó chính là lời hứa..

Vô Ưu nghe vậy sắc mặt nổi lên một đốm nhỏ hồng hào, nàng nhớ lại những câu nói ngốc nghếch khi xưa của mình mà không khỏi cảm thấy vô cùng mất mặt, hận không thể đục sâu ba thước đất không thấy mặt trời..

Trong lúc suy nghĩ nàng không biết từ lúc nào đã dừng lại, Điệp Lạc Thần cũng vừa đuổi tới nơi, ngài đưa tay kéo người nàng xoay lại, thật nghiêm túc nói:

- Năm xưa Ưu nhi cầu hôn ta, ta đã có lời hẹn... bây giờ ta đem mình gả cho Ưu nhi, nàng đừng giận ta nữa! Được không?

Vô Ưu cảm thấy trí não trì đọng nghiêm trọng nhưng trong giây lát lại vô thức bị dáng vẻ nghiêm túc của ngài thiết phục, nàng gật đầu một cái song lại giật mình... Sư phụ cư nhiên lại tự gả! Đây là cái đạo lý gì a?

Điệp Lạc Thần nhìn bộ dạng không thể tin của nàng thì tỏ vẻ bất lực:

- Biết làm sao được... Ưu nhi từ nhỏ đã 'chăm' ta rồi, không phải sao? - nói rồi ngài kéo bóng dáng nhỏ bé ấy lại gần để nàng tựa vào trong lồng ngực ấm áp của mình, con tim nhảy nhót lên vì sung sướng. Ngài rất tự nhiên hôn lên trán nàng một cái, hỏi:

- Nàng có vui không?

Vô Ưu lúc này mới tỉnh táo tinh thần, mọi suy nghĩ phiền muộn đều lập tức tan biến đi như một làn khói trắng, nàng vươn tay ra ôm lấy thắt lưng của ngài, giọng thì thầm không che giấu được niềm hạnh phúc:

- Tất nhiên là rất vui! Sư phụ, hứa với ta.. mãi mãi cũng không xa rời..

- Được, ta hứa với nàng.. mãi mãi cũng không xa rời..

Mà ở phía bên kia có hai cái bóng, một trắng một xanh cũng đang quần quýt lấy nhau, ánh mắt sáng lên nhìn về phía bên này. Hai người họ tán gẫu:

- Mặc Mặc, chàng xem, hai người họ cuối cùng cũng hạnh phúc rồi. Khi nào đến lượt chúng ta đây?

Bóng người áo xanh hơi thờ dãi:

- Ai bảo sư huynh khó quá...!

- Mặc Mặc, chàng nói xem sau này nếu chúng ta thành thân, ta nên gọi cha là sư huynh hay chàng gọi sư huynh là cha đây a?

Người áo xanh làm ra vẻ mặt khó xử nhưng lại nhếch môi châm chọc:

- Vậy phải xem nàng gọi huynh ấy là cha hay là sư tổ!!!

Nữ tử áo trắng nhún vai cười rồi hung hãn đâm lên ngực hấn một đấm:

- Chàng càng ngày càng hờ dờ sự thúc tở!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngoại truyện.

Tìm không biết phải viết thêm cái gì nên đành viết vài đoạn đối thoại vậy. Thật xin lỗi, lẽ ra truyện tới đó là hết rồi!!!!

1. Gia đình Hoa Thiên Cốt.

Tiểu Cốt: "Chàng thực sự muốn cho Tử Ngọc lấy sự thúc ư?"

Bạch Tử Họa: "Không thể thế nào? Dẫu sao chúng ta cũng lấy nhau rồi, nàng nói có phải không? Nếu đã ngăn cản không được thì bằng cứ tác thành đi!"

Tiểu Cốt: "..."

*

Bạch Tử Ngọc: "Mặc Mặc, cuối cùng cha cũng đồng ý hôn sự của chúng ta rồi!" - Tử Ngọc vui vẻ vừa đi vừa xoa tay múa chân.

Sênh Tiêu Mặc cảm thấy rất phiền lòng, hần gáp lại chiết phiến, rất không đành tâm cắt đứt mạch vui của nàng: "Nhưng mà nàng còn chưa hỏi sự bá tở! Chưa chắc huynh ấy “lại” đồng ý đâu!"

Tử Ngọc: "...." - Rớt từ trên mây xuống!

*

Bạch Tử Hàn: "Tở sư bá, người cứ chấp nhận hôn sự của Tử Ngọc đi, đừng suốt ngày cau có, sẽ nhanh già lắm!"

Ma Nghiêm vẫn đứng nguyên vị trí cũ khề hừ một tiếng nhưng cũng không phản bác lại, lão biết bản thân mình không thể ngăn chặn được cái gì nên chỉ biết nhẫn nại, khó chịu. Ừm, hôm qua Lạc Thập Nhất vừa cùng với Đường Bảo mang về Trường Lưu một đứa bé, là bé gái, thật xinh xắn và đáng yêu khiến cho chúng đệ tử không thể nào an phận tu tiên. Lão cứ lo rằng Trường Lưu son nếu cứ tiếp tục thế này sẽ biến thành cái nơi mai mối chứ không phải để dạy người ta tu tiên nữa. Thế nhưng lão cũng rất có hảo cảm với đứa bé kia, mặc dù lão không ưa gì mẹ của nó!

Lão nghĩ: thật ra thì có một cục mềm mềm quần chân suốt ngày cũng rất tốt!

A! Hoá ra tư tưởng của lão càng ngày càng thay đổi! Người sáng suốt nhất ở Trường Lưu hiện tại cũng có xu hướng thuận nước đẩy thuyền? Tuân theo sự tuần hoàn của tạo hoá? A, đây đúng là chuyện lạ khó tin! Ấy nhưng mà nó lại là sự thật!

Ma Nghiêm: "Ta mặc kệ, bọn họ thế nào ta cũng chẳng quan tâm! Chỉ cần đừng đem Trường Lưu son làm loạn là được!"

Lão vừa dứt câu thì cảm thấy tay áo bị một đạo lực kéo kéo, lão giơ tay lên, nhìn xuống... a, hoá ra là tiểu Tuyên Nhi!

Tiểu Tuyên Nhi: "gia gia, gia gia đang nói gì vậy? Là ai làm loạn?"

Ma Nghiêm cúi người ngồi xuống cho bằng bé rồi dùng một bộ mặt tươi cười đầy thiện cảm: "Không có gì đâu. Ừm, sao Tuyên Nhi lại ra đây?"

Tiểu Tuyên Nhi chu chu cái miệng nhỏ rồi chỉ ngón tay về một phía, uỷ khuất nói: "Cha mẹ không chơi với Tuyên Nhi, bọn họ đều đi tìm người nói chuyện cả rồi!"

Ma Nghiêm đưa tay nhéo cái má của nàng một cái: "Thập Nhất này thật là.. thôi, đi, đi chơi cùng gia gia, gia gia dẫn con cười mấy có được không?"

Vừa nghe đến cười mấy, Tiểu Tuyên Nhi cười đến híp cả mắt, bé gật đầu lia lịa, song lại quay sang nói với Tử Hàn: "Thúc thúc, tạm biệt!"

Tử Hàn: "Tạm biệt, đi cẩn thận."

Ma Nghiêm: "có ta rồi, không sao!"

Nhìn bóng dáng một cao một thấp, Tử Hàn âm thầm thở dài: "Đều có đôi cả rồi sao?"

Hắn vừa xoay người định bỏ đi thì ngay lập tức một hòn đá từ đâu bay tới nhắm đúng vào đầu hắn đánh "cốp" một cái.

Hắn thân kim tiên mặc dù không đau nhưng cảm thấy mình bị sỉ nhục, tuy nhiên vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, hắn khẽ phát tay áo một cái: "Là ai, còn không đi ra!"

"Bịch" một tiếng, một bóng dáng màu hồng phấn rơi xuống từ trên ngọn cây cách đó không xa, nàng ta kêu lên đau đớn: "Ái, ui, cả nhà ngươi đều là như vậy sao? Không biết nhẹ tay gì cả! Đau quá!"

Bạch Tử Hàn di chân đến gần, hắn sừng sốt một chút rồi khẽ gọi: "Dị hủ các thiếu chủ?"

Cô nương mặc áo hồng phấn lồm cồm bò dậy, hai tay phui lia phui lia bụi đất trên người, đánh đá mắng: "Thiếu chủ cái đầu của ngươi! Cả nhà ngươi đều hỗn đản! À quên, trừ cô cô Cốt Đầu ra! Còn lại đều hỗn đản! Không biết thương hoa tiếc ngọc!"

Nếu bình thường thì hắn có thể một tay hất văng người đi nơi khác, tuy nhiên khi đứng trước mặt cô nương này hắn lại vô cùng lúng túng, và có khuynh hướng không biết phải làm sao.

Từ Hàn: "Đồng Phương cô nương. Có cần nói khó nghe vậy không? Tại hạ chỉ là lỡ tay!"

Đồng Phương Hiểu Như: "Lỡ cái đầu của ngươi! Ngươi thân là kim tiên lại không biết ta là ai hay sao? Ngươi không nhận ra ta là nữ nhân hay sao? Hà? Hà? A ! Chắc là ngươi giống với người cha nhẫn tâm của ngươi, hại Cô cô Cốt Đầu suýt chút hồn phi phách tán.. ta..."

Từ Hàn cướp lời: "Đồng Phương cô nương! Đó đều là chuyện đã qua xin cô chớ nhắc lại làm gì!" Giọng hắn cơ hồ đã giảm xuống còn mấy phần âm lãnh khiến Hiểu Như nhất thời rùng mình một cái. Ách, nàng đã chọc trúng chỗ không nên rồi sao?

Đồng Phương Hiểu Như: "Coi như ta xin lỗi, hôm nay tới để tìm cô cô nhưng nay chắc là không phải lúc, ta đi trước!" Nàng ha ha cười hai tiếng rồi định cười gió bay đi, không ngờ vừa niệm chú xong mới phát hiện mình vẫn còn ở nguyên một chỗ, nhất thời liền biết chuyện gì xảy ra, nàng xoay người lại, cầu hòa: "Kim tiên đại nhân, cảm phiền tha cho tiểu nữ, tiểu nữ còn mẹ già sắp chết, cha yếu sắp đi.. cảm phiền ngài cời bỏ chủ định thân cho tiểu nữ về Dị Hủ các. Tiểu nữ biết tội không nên phạm huy của ngài." Nói xong còn chớp chớp mắt ra vẻ đáng thương.

Bạch Tử Hàn muốn cười lại không cười được, trái lại sắc mặt càng âm trầm khó coi: "Người của Dị Hủ các biết trước tương lai, vốn dĩ hai mươi lăm tuổi là phải chết. Chuyện này ngươi thân là thiếu chủ sao có thể không biết?"

"Ách.."

"Hơn nữa từ ngày ngươi sinh ra cũng đã hơn năm trăm năm rồi, lẽ ra sinh tử dạng đó phải thấy nhiều, đâu cần về thăm làm chi một bận?"

"Cái này.."

"Còn nữa, chuyện ngươi nhục mạ phụ thân ta ta còn chưa tính xong đâu!"

Hiểu Như khóc không ra nước mắt, nàng thấy hắn nâng tay định thi pháp vội vàng ngăn cản: "A, kim tiên à, ta vẫn còn trẻ, lần đầu thai này còn năm năm nữa mới hết hạn, xin ngài đừng có cho ta đi châu sớm hà! Ngài muốn ta làm gì ta cũng đồng ý!"

Bạch Tử Hàn nghe vậy thu tay, mày kiếm khẽ nhếch: "Tin được không?"

"Dị hủ các không bao giờ nuốt lời!"

"Được, vậy ngươi... lấy thân chuộc tội đi!"

Hiểu Như: "Cái gì?"

Mắt thấy đốm sáng trong tay Bạch Tử Hàn lại nâng lên, nàng cắn cắn môi nói: "Được rồi, ta đồng ý!"

*

2. Hoa Thần ft Vô Ưu.

Vô Ưu: "Su phụ nhìn xem, bọn họ đều đạt được ý nguyện cả rồi!"

Điệp Lạc Thần ôm nàng vào lòng: "Ừ, Ta cũng đã đạt thành ý nguyện"

Vô Ưu: "..."

Điệp Lạc Thần khẽ cười, đưa tay xoa cái bụng to tròn của nàng: "Chắc là bé gái!"

"Su phụ thích không?"

"Thích, trai gái đều thích! Con trai sẽ giống nàng, con gái sẽ giống ta! Đẹp nết, tính lành."

Vô Ưu nắm cái mũi của Diệp Lạc Thần lắc mạnh: "A, sư phụ là đang tự khen mình nha!"

Lạc Thần không tức giận, trái lại còn mặc nàng nắm, khoé miệng cong lên một tia cười hạnh phúc: "Còn không phải như vậy sao?"

Hai người bọn họ vừa đi, vừa nói cười khiến cho hoa trong Bách Hoa cung càng thêm nở rộ, tô điểm thêm cho bức tranh đầy màu sắc, lấp lánh và ngọt ngào.

"Sư phụ, năm nay lại thu một trăm người nữa?" Vô Ưu xem xét các chậu hoa đều đã nở rộ, bàn tay ngọc vươn ra sờ trên một đóa hoa Thủy tiên màu trắng.

Diệp Lạc Thần gật đầu một cái, nói: "Tiếc là trong một trăm năm ta không thể thu thêm người nữa, nếu không sẽ lại giúp được rất nhiều đứa trẻ."

Vô Ưu cũng hiểu quy tắc của thiên đình, việc cứu người là việc tốt nhưng chung quy cũng có giới hạn của nó. Dù là thần, là thánh thì cũng không thể can thiệp quá nhiều vào chuyện của nhân gian, nếu không sẽ làm phá vỡ quy tắc tự nhiên.

"Sư phụ, đừng buồn. Chàng đã làm đúng chức trách và khả năng của mình."

Diệp Lạc Thần nhìn nàng cười khổ, hai người tiếp tục dạo trong vườn hoa. Thế nhưng một cơn đau ập xuống khiến nàng không trụ được mà ngã quỵ xuống.

Trong cơn đau xé ruột, nàng nắm chặt tay Diệp Lạc Thần, nói gấp: "Chàng xem, một trăm năm này không được rảnh rồi!"

Diệp Lạc Thần vui mừng khôn xiết, một tay xoa nắn bụng của nàng, tay kia vẫn để nàng nắm chặt, thần sắc bình tĩnh nói: "Chà, lần này là thủy tiên tiên tử giáng thế! Hẳn là một bé gái rất xinh đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thần Yêu Cô Gái Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.